

ДЖИЛИАН ИТЪН ЧЕРВЕНОКОСА КРАСАВИЦА

Част 2 от „Омъжени жени“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Маргарет беше омъжена за съпруга си от осем месеца, шестнадесет дни, и — ако изчисленията ѝ бяха точни, каквито винаги бяха — приблизително два часа и половина. През тези осем месеца, шестнадесет дни и приблизително два часа и половина беше виждала съпруга си всичко на всичко веднъж. Не другаде, а на сватбата им, на която се бе появил пиян, бе произнесъл клетвата си провлечено и бе запечатал съюза им с небрежната си целувка, която бе попаднала върху лявото ѝ ухо, вместо върху устните.

Не го обвиняваше, че бе консумирал малко повече уиски, преди да тръгне към олтара. Самата тя щеше да се напие с удоволствие, ако майка ѝ не я бе държала под око, но тъй като Арабела Комбс познаваше своенравния характер на най-голямата си дъщеря, беше държала Маргарет под ключ, докато не бе дошло време за церемонията.

Арабела беше планирала всеки един детайл от „сватбата на сезона“ (както я наричаха всички, тъй като никой друг от обществото не се бе оженил след този съдбовен ноемврийски ден) много преди да се прочете сватбеното споразумение и беше решила да не допуска нищо — или никой — да я провали.

— Е, определено получи това, което искаше, майко — изрече Маргарет на себе си, тъй като наоколо нямаше никой. — Омъжена съм за херцог и някой ден внуците ти ще носят титли, по-високи от твоята. Надявам се да си щастлива, защото аз не съм и никога няма да бъда.

Претъркулвайки се по корем, тя перна една тревичка, която заплашваше да погъделичка носа ѝ и положи глава върху слабата си ръка. Над нея лятното слънце грееше безмилостно и ѝ се прииска да не си бе забравяла бонето. Сега луничките ѝ щяха да бъдат крещящо очевидни, докато преди се забелязваха само на определена светлина, а червената ѝ коса щеше да почервене още повече, въпреки че нямаше идея как ставаше така — просто знаеше, че ще се случи, защото така ѝ бе казвала майка ѝ — и щеше да заприлича на дивачка.

— О, кой, по дяволите, го интересува — промърмори тя, защото бе истина. Никой, освен слугите, не я виждаше и тъй като на тях все още им предстоеше да свикнат с новия ѝ навик да носи мъжко облекло, дълбоко се съмняваше, че няколко лунички щяха да представляват проблем. И без това луничките и червената ѝ коса не бяха най-големите ѝ грижи.

Откакто се бе омъжила, Маргарет беше изоставена в Хийтридж, порутено имение, което принадлежеше на новия ѝ съпруг. Нямаше нищо против изолираната си среда, а по-скоро суката, която я съпътстваше. Нямаше какво да прави, нито с кой да говори. Никакви пакости за скрояване. Трите ѝ най-добри приятелки бяха останали колкото можеха след сватбата, но всички имаха свои собствени животи, към които да се върнат.

Катрин беше бременна отново с четвъртото си дете, Жозефин обикаляше континента с нейния съпруг, а Грейс се подготвяше за сватбата си за изключително неподходящия според Маргарет лорд Мелбърн.

— Мога да залинея тук и да умра, и никой няма да разбере — въздъхна драматично. Обръщайки се по гръб, тя прикри очите си от слънцето с ръка и захапа долната си устна. Това, от което се нуждаеше, бе ново приключение. Нещо, с което да запълни времето между закуска и вечеря. Може би някой нов кон, който да тренира.

За момент лицето на Маргарет се озари, докато не си спомни, че съпругът ѝ бе избягал с всеки цент от доста голямата ѝ зестра, след като я изостави в това разпадащо се извинение за имот. Все още не знаеше дали я бе оставил нарочно без нито едно пени, или просто не се бе сетил да уговори издръжка за новата си съпруга, но и в двата случая резултатът бе един и същ. Беше заклещена тук, докато той не се върнеше, или докато по някакво чудо родителите ѝ не решаха да я спасят. Не можеше да избяга, дори и да искаше, тъй като нямаше карета в имението, а конете бяха толкова стари, че гърбовете им бяха хлътнали чак до земята.

Беше се опитала да наеме някой, който да я отведе до Лондон, но никой в радиус от двадесет мили не искаше да си предложи услугите без предварително заплащане благодарение на неплатените дългове на съпруга ѝ.

— Аз съм една бедна херцогиня — въздъхна Маргарет. Обръщайки главата си настрани, тя повдигна едната си вежда към овцата, която пасеше близо до нея. — Чувала ли си някога за бедна херцогиня? Не? Нито пък аз. Макар че като се замисля, какъв е смисълът да ревеш за вече разлятото мляко? Не го приемай навътре, главата горе и всичко подобно. И така.

Скачайки на крака, тя избърса изцапаните си с трева длани в кафявите си панталони, които ѝ беше дало едно от конярчетата, преди да си заминее, и приглади бялата си ленена риза. Принадлежеше на съпруга ѝ (в последствие се оказа, че това беше единственото нещо, което имаше от него, тъй като бе забравил да ѝ даде и пръстен) и ѝ беше голяма с поне три размера. Дългият подгъв отвлечаше вниманието от факта, че бричовете ѝ, които иначе бяха в сравнително добро състояние, стигаха малко над коленете. Ако не беше огненочервената ѝ коса, която се спускаше до кръста ѝ и обримчваше нежното ѝ лице, което не можеше да се обърка с друго, освен с женско, Маргарет можеше да мине и за момче, нещо, което никак не би я притеснявало.

Беше неоспорим факт, че мъжете имаха по-добър късмет от жените. Да вземем за пример съпруга ѝ: преди осем месеца беше разорен и беден, а сега беше червив с пари и обикаляше света, харчейки нейната зестра, докато тя беше заклещена в това разпадащо се имение. Това никак не бе честно.

Потупвайки разсеяно пухкавата глава на овцата, Маргарет препусна надолу по хълма, като ту вървеше, ту подтичваше по пътя до Хийтридж.

В по-добри ръце имението с петдесет и седем стаи щеше да бъде не друго, а великолепно, но времето и занемареността си бяха казали думата. Боята по первазите на прозорците се лющеше. Големи парчета мазилка липсваха от стените. Дори тревата, заобикаляща имението, беше избуяла и обрасла с плевели, след като градинарят беше напуснал и нямаха пари да наемат нов. Вътрешната част на имението не бе в по-добро състояние от външната с мръсния си под, прашасалите гоблени и непоносимата миризма на мухъл през дъждовните дни.

Зачервена и леко изпотена, Маргарет забави ход няколко крачки преди главните стъпала, които се извиваха от голямата входна врата и на места бяха оцърбени и обрасли с трева между пукнатините.

Хейстингс, иконом, лакей и в някои редки случаи и главен готвач, я посрещна вътре точно до вратата с чаша студена лимонена вода. Едър мъж в началото на петдесетте, който беше служил предано в Хийтридж в продължение на тридесет години и не бе получавал заплата за последните две от тях. И все пак бе останал, предимно защото нямаше къде да отиде, нито семейство, за което да говори.

— Заповядайте, лейди Уинтър — каза той, предлагайки чашата на Маргарет.

Тя я пое, отпи жадно, хлъцна и я остави на една прашна масичка.

— Казвала съм ти да не ме наричаш така — напомни му строго.

— Но това е вашето име — отвърна той.

— Не, това е името на съпруга ми. А и двамата знаем, че далеч не съм дама, затова защо е необходимо всичкото това суетене. Наричай ме Маргарет ако трябва, ако искаш Маги, но никога, никога — тя се спря за да потръпне — не се обръщай към мен като към херцогиня.

Намек за усмивка се появи под впечатляващия прошарен мустак на Хейстингс.

— Както пожелаете, лейди Уинтър.

Маргарет вдигна ръце във въздуха.

— Небеса, защо изобщо се опитвам? В колко часа е вечерята днес, Хейстингс?

— В пет и половина, лейди Уинтър.

— Значи имам време да пояздя?

— Ако пожелаете.

— Ха! — извика тя победоносно. — Този път не го направи.

— Кое, лейди Уинтър?

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Предавам се. Ако не се върна навреме за вечеря, започвайте без мен.

— Как ли пък не — отвърна Хейстингс, потресен даже от самата мисъл.

Маргарет завъртя очи.

— Освен мен, тук живеят още петима души, Хейстингс. Защо всички трябва да ме чакате, щом ще закъснея? Просто поддържайте чинията ми топла и аз ще вечерям, когато се прибера.

Обръщайки се на пети, тя заслиза надолу по стълбите, преди Хейстингс да успее да заспори и се отпрати направо към конюшнията.

Унищожен от огън и наскоро построен отново, оборът с десет клетки беше единствената постройка в имота, която не беше занемарена и Маргарет беше решена да я запази така. Тя извика на всеки кон по име, докато крачеше по прясно почистената и изравнена пътека и един по един те изваждаха главите си над вратичките на клетките, за да я поздравят с цвилене.

— Гладна ли си? — попита тя, спирайки се да почеше под брадичката Попи, една тъмнокафява кобила.

В по-ранните си години Попи беше орала земите, простиращи се зад имението, но вече бе станала по-скоро бяла, отколкото кафява, и накуцваше. Милият ѝ характер я бе направил една от любимките на Маргарет и тя често я глезеше с моркови и ябълки, откраднати от кухнята.

В единия край на конюшната имаше прилежно струпано сено. Напълни ръчната количка с приятно ухаещата суха трева, нахрани всеки кон, и докато те преживяха сеното, смени количката с кофа пълна с овес. Намокри житото на Попи, тъй като кобилата нямаше много останали зъби, с които да дъвче, и когато се наядоха, отвори всички клетки, за да пусне животните на вечерната им паша. Минаваха покрай нея един по един, твърде привикнали с ежедневиия си режим, за да препускат напред, а тя тръгна след тях, за да затвори вратата.

Сега идваше не толкова приятната част, но трябваше да се направи, затова Маргарет прибра косата си под една широка шапка, нави ръкави, взе друга ръчна количка и започна да чисти изпражненията в обора.

Беше тежка работа, но се наслаждаваше на спокойствието. Една крива усмивка се появи на лицето ѝ, когато си спомни как мускулите ѝ бяха пицляли в протест, когато за първи път се беше заела с грижите за цялата конюшня, но сега ръцете ѝ бяха силни и лесно загребваха тора и плискаха кофи с вода.

Почти беше приключила, когато из въздуха проехтя непознато цвилене. Все още държейки вилата, Маргарет показа глава през предния вход и наблюдава с интерес как един лъскав породист кон приближава. Толкова беше пленена от телосложението на коня и

изящните му движения, че дори не забеляза ездача, докато не слезе на земята пред нея и не постави юздите в ръцете ѝ.

— Ето — каза, като даже не я погледна, — охлади го и се погрижи за него.

Маргарет ухапа вътрешната част на бузата си, за да не се засмее. О, сега вече бе видяла ездача много добре, въпреки че той даже не я бе забелязал.

— Желаете ли също така да го нахраня? — попита, умишлено говорейки с нисък тон.

— Да, разбира се — отвърна ездачът кратко и отсечено. — Оседлай го отново след час. Няма да остана тук дълго.

— Може ли да попитам защо?

Ездачът се обърна и присви тъмнозелените си очи към нея. Маргарет затаи дъх, очаквайки да я познае, но той просто бръкна в джоба си и ѝ хвърли две монети, които тя хвана веднага.

— Охлади го, погрижи се за него и го нахрани. Ще се върна след час.

Без да каже нищо друго той тръгна към къщата. Маргарет се втренчи след него в безмълвно недоумение, сигурна, че всеки момент ще се обърне и ще се върне. Когато входната врата се затръшна след него, тя поклати глава.

— Можеш ли да си представиш? — попита тя дорестия жребец. Конят я удостои с непоклатима тишина. — Е, да — продължи тя, като изсумтя леко, докато разхлабваше пристегнатия ремък на коня. — Трябва да си му верен. Все пак си негов жребец. А аз съм само съпругата му и мога да ти кажа, че изобщо не го харесвам.

ВТОРА ГЛАВА

Хенри Джеймс Себастиан Уинтър, шестият херцог на Хийтридж, не беше в добро настроение. Беше яздил в продължение на три дни, за да види съпругата си, а проклетата жена не беше където трябваше да бъде. Нали ѝ беше дал изрични инструкции? Да остане в Хийтридж до завръщането му. Поне вярваше, че беше казал това. Благодарение на нетрезвото му състояние в деня на сватбата детайлите все още му бяха неясни.

Вече бе изгубил един вбесяващ час, претърсвайки всеки инч от дома си в търсене на някой, който да му каже къде беше лейди Уинтър, но изглежда броят на слугите бе намалал драстично от последната му визита и единствения човек, който успя да открие, бе една плаха прислужница, която нямаше представа къде е отишла господарката ѝ. Чудеше се къде, по дяволите, се бе дянал Хейстингс. Хенри знаеше, че възрастния иконом трябваше да е някъде наоколо, но ако бе така, явно отказваше да се покаже.

Проклинайки цветущо под носа си, той излетя от къщата и закричи към конюшните. Нямаше да загуби и секунда повече в търсене на разглезената госпожичка, за която се бе оженил. Без съмнение се беше върнала в къщата на родителите си и седеше в някой салон, отпивайки лимонада, докато той се покриваше с мръсотия и кал, докато я търси.

Когато спря малко преди обора, Хенри свали палтото си и го отърси. Наблюдаваше с отвращение как във въздуха се издигна прах. Където и да беше съпругата му, не изпълняваше задачите, които ѝ бе възложил. Никога досега не бе виждал Хийтридж в толкова окаяно състояние. Почти му беше станало жал за величествената, стара постройка, която беше оставена да изгние до основи.

Учудващо единственото място, което изглеждаше прилично, бяха конюшните и ботушите му стъпиха върху прясно застланата слама, когато влезе вътре.

— Ехо? — извика, присвивайки очи, докато зрението му привикне. — Тук съм за коня си.

Същото конярче, на което бе поверил Финеган при пристигането си, изскочи от една клетка и се взря в него. Дрехите на момчето бяха дори по-мръсни от преди това и миришеше на тор и кал. Сбърчвайки нос, Хенри отстъпи назад.

— Къде е конят ми? Заминавам си.

— Толкова скоро? — попита момчето, като се облегна на една греда и се килна настрани. Един слънчев лъч се процеждаше през входа на обора, огрявайки половината лице на момчето. Кожата му беше неестествено гладка за момък, а по бузите си имаше лунички. А една абсурдно голяма шапка закриваше очите му. Не можеше да е на повече от тринадесет-четирнадесет години и Хенри усети непознато чувство на състрадание. Ясно бе, че момчето работеше здравата, за да поддържа конюшната чиста и подредена. Вършеше задачите на голям мъж и ако слабото му тяло беше признак, то работата беше започнала да си оказва влияние.

— Просто доведи коня ми — каза Хенри мило. — Ще ти платя за отделеното време.

— Заведох коня ти при другите на полето отзад. Беше доста уморен.

Състраданието беше моментално заменено с раздразнение.

— Оставил си го? Е, отивай да го доведеш тогава! Искам да се върна на пътя, преди да се е стъмнило.

Момчето присви тесните си рамене.

— Не мога да го доведа сега.

— И защо?

— Защото се сприятели с Попи и ще нарани чувствата ѝ, ако си тръгне толкова бързо. А и защо толкова припираш да си тръгнеш?

— Това — каза Хенри през стиснати зъби — не е твоя скапана работа. — Той закрачи покрай конярчето, възнамерявайки сам да вземе коня си, когато следващите думи на момчето го спряха.

— Знам къде е жена ти, ако я търсиш.

Хенри се завъртя рязко.

— Виждал си съпругата ми?

— Да. Виждам я постоянно. Какво искаш от нея? — Момчето всъщност имаше дързостта да му се ухили, разкривайки равни бели

зъби и трапчинка високо на лявата си буза.

Хенри усети как раздразнението му се разраства и стисна ръце в юмруци, за да не протегне ръце и да удуши момчето.

— Все още в Хийтридж ли е? — успя да попита с привидно спокоен тон.

— Разбира се, че е тук. Всъщност е точно тук в конюшната.

В конюшната? Хенри обърна глава във всички посоки, докато оглеждаше пътеките, покрити със сено. Всяка клетка беше прилежно затворена. Малката стаичка, в която държаха храната и седлата, беше заключена от външната страна. Жена му не беше тук, освен ако не се криеше в някоя от клетките, а той не обичаше да го правят на глупак.

— Не я виждам — изръмжа.

— Може би не се вглеждаш достатъчно.

Хенри си пое рязко въздух.

— От колко време работиш тук? — попита настоятелно.

— Оу, около осем месеца и половина — отвърна момчето. Поради някаква причина изглеждаше така, сякаш едвам се сдържаше да не се засмее и Хенри започна да се чуди да не би арогантното момче да беше лудо.

— Ако искаш да си запазиш работата, се научи да говориш с уважение, или ще се озовеш на улицата — каза остро, а зелените му очи искряха.

Изглежда момчето се сепна от порицанието му, но беше за негово добро. В работната сфера нямаше място за слуги, които възразяваха на господарите си и най-добре беше да научат този безценен урок от ранна възраст.

Момчето се отблъсна от мястото си и скръсти тънките си ръце. Устата му се присви инатливо и то дръпна върха на шапката си надолу.

— Грубиян — промърмори.

Очите на Хенри се разшириха.

— Моля?

— Казах, че си грубиян — отвърна троснато момчето.

— А аз казвам, че си уволнен!

— Добре. И без това не ми се плащаше. От сега нататък можеш сам да си чистиш конюшната! — Момчето запрати голямата шапка настрана, разкривайки дълга, къдрава, тъмночервена коса, която моментално го превърна в нея.

Хенри стисна челюст. Беше виждал тази червена коса само на една жена досега. Стиснал устни, той се обърна и закричи навън от конюшната.

Този път наистина го беше направила. Леко изумена от собствената си смелост, Маргарет тръгна след Хенри. Късите ѝ крака не можеха да се сравняват с неговите, затова трябваше да притичва, за да го настигне. Не я удостои с нещо повече от кос поглед, когато застана до него, но спря по средата на пътя, което тя прие за добър знак.

— 3-здравей — каза тя, останала без въздух от краткото бягане. — Как си?

Тишина.

— Извинявам се, че те заблудих. Не беше много мило от моя страна. — „Въпреки че си го заслужаваше, ти, несръчна човекоподобна маймуно.“

Тишина.

— Значи най-накрая дойде да ме посетиш? На какво дължа това неочаквано удоволствие? — Този път не се опита да скрие сарказма в думите си. А и защо да го прави? Не беше нейна вината, че мъжът ѝ бе толкова сляп, че не можеше да познае и собствената си съпруга. Обзалагаше се, че даже ако беше облечена с рокля и беше пуснала косите си, пак нямаше да знае коя е! Маргарет едва сдържаше гнева си. Освен това бе изключително груб към нея, когато я бе мислил за конярче. Не понасяше хора, които бяха груби към слугите си. Истинският характер на един мъж се разбираше от начина, по който се отнасяше с персонала си, а мрачният характер на Хенри току-що бе излязъл наяве.

— Тръгвам си — реши тя внезапно.

— Не — отвърна Хенри с измамно нежен глас. — Няма да правиш нищо подобно.

Протегна ръка с изненадваща бързина и уви пръсти около китката ѝ, сполучливо задържайки я на място. Маргарет се зачуди дали да не се опита да се изкопчи от него, но хватката му беше желязна и тя щеше само да се посрами, опитвайки се. Стискайки устни, тя извърна

поглед към къщата и зачака следващия му ход. Не ѝ се наложи да чака дълго.

— След две седмици ще пътувам за Лондон по работа. Ще ме придружиш. — каза след кратка пауза. Пусна китката ѝ, извади една бяла ленена кърпичка от джоба на палтото си и избърса пръстите си.

Жестът не остана незабелязан от Маргарет, но тя бе твърде обсебена от думите му, за да го коментира.

Той се взря в нея безизразно.

— Не подлежи на обсъждане.

Почти изпита съжаление към клетия мъж. Без съмнение бе очаквал да сведе глава и покорно да се съгласи с всичко, което беше планирал. Можеше само да предполага, че жените, които бе срещал в живота си досега, са били толкова пленени от титлата му, че направо са падали в краката му. Сигурно безброй пъти са му казвали колко красив и интелигентен е.

Добре де, наистина беше доста привлекателен с пясъчно русата си коса, стройното си тяло и пронизателните си зелени очи — трябваше да му го признае — но интелигентен? Маргарет се спря да не изсумти. Едва ли.

— И защо, небеса, бих дошла с теб? — попита тя.

— Защото си ми съпруга — отвърна просто той.

— И защо, бъди така любезен да кажеш, реши да играеш ролята на предан съпруг след всички тези месеци? Може би те гризе съвестта? — предположи сладникаво.

— Доста си невъзпитана — отбеляза той, поглеждайки я с разсеяна гримаса, сякаш бе забравил, че е там.

Маргарет усети нова вълна от гняв да се разлива в нея, толкова силна, че направо я задушаваше. Дори когато стоеше точно пред нея, Хенри не си правеше труда да я удостои с вниманието си.

— А вие, сър, сте дръвник!

— Става късно — каза той, пренебрегвайки обидата ѝ. — Ще се наложи да прекарам нощта тук. Отиди да осведомиш прислугата, че желая да приготвят господарската спалня, да напълнят ваната и да ми сервират вечерята в стаята.

Зачуди се какво ли щеше да направи, ако го ритнеше в пищяла. „Вероятно щеше да ме запрати в Лондон много по-бързо“, помисли си мрачно. Наистина беше иронично. Беше стояла, оплаквайки се от

факта, че съпругът ѝ я беше изоставил, а сега, когато се бе завърнал, повече от всичко искаше той да си заминне отново.

— Чу ли ме? — попита Хенри.

Маргарет изсумтя твърде непристойно като за една дама и тросна глава.

— О, чух ви много добре. Но ще направя ли каквото наредихте? Сега, това е въпросът, Ваша Светлост. А отговорът на този въпрос е „не“! — Тя се обърна на пети и закричи обратно към конюшните, без да поглежда назад.

Хенри наблюдаваше в изумено мълчание как жена му върви надолу по алеята. Наистина ли току-що му бе казала „не“? Със сигурност не я бе чул правилно. Никой не му отказваше. Никога.

Веждите му се свъсиха, докато гледаше как стегнатото ѝ дупе, което се очертаваше прелестно от тези отвратителни бричове, изчезва от гледка. Потърка брадичка. Изглежда току-що му беше отказано и то от собствената му съпруга.

Не беше нормално. Клетата жена сигурно беше полудяла от отсъствието му. Това бе единственото обяснение, което имаше смисъл. Жалко, наистина. Бе толкова мила, когато я срещна за първи път. Нищо общо с тази малка хала, която всичко на всичко му се беше изплюла в окото. А видът ѝ. Милостиви боже! Сигурно в деня на сватбата е бил по-пиян, отколкото си бе представял, щом се бе съгласил да се ожени за жена, която изглеждаше така. Беше като торба с кокали с кисела физиономия и огненочервена коса. Поклащайки глава в недоумение, Хенри продължи към къщата.

Хийтридж все още беше подозрително лишен от прислуга, когато Хенри влезе отново, но сега, след като знаеше, че жена му със сигурност е тук, нямаше намерение повече да играе игрички.

— Знаем, че сте тук — извика към стълбите. — И ако не слезете тук в следващите пет секунди, ще ви сменя всичките.

Наоколо се вдигна прах, когато три прислужници и намръщеният Хейстингс се появиха като от магия. Наредиха се пред него с гръб към стълбите и Хенри забеляза, че тепърва му предстоеше да види по-окаяна група от тази пред него.

— Къде са останалите? — попита той.

— Това сме всички, Ваша Светлост — отвърна най-високата прислужница от трите — жена с тясно лице, къдрава черна коса и доста дълъг нос.

— Това сте всички? — попита Хенри изумено. Поклащайки се на пети, той склочи ръце на гърба си и погледна към Хейстингс — единственият, който разпозна — с леден поглед. — Какво се случи с Манинг? Фелпс? Конярчетата Тим и Том? Готвачката Клоурис?

— Заминаха — отвърна Хейстингс, като гледаше право напред.

— Заминаха? Какво, да му се не види, искаш да кажеш с това заминаха? Къде отидоха?

— Лейди Уинтър ги освободи — каза високата прислужница, когато никой друг не проговори.

Е, това със сигурност обясняваше окаяното състояние на къщата и земите. Това, което не обясняваше, бе защо съпругата му бе уволнила три четвърти от прислугата без разрешението му!

— Пригответе главната спалня. Пригответе топла вана, донесете вечерята ми горе и, за бога, отворете прозорците. Тук е горещо като в ада — нареди, след което отново излезе отвън. Беше време той и Маргарет да си поговорят сериозно... и този път нямаше да приеме „не“ за отговор.

ТРЕТА ГЛАВА

За съжаление на Хенри Маргарет не беше в настроение да провежда сериозни разговори. Но беше, обаче, в настроение да язди, а сега, когато имаше прекрасен жребец на разположение, не видя нищо лошо в това да пришпори породистия кон на мъжа си из полята преди залез-слънце.

С вятъра, развяващ косите ѝ, с парчетата земя, които падаха под краката ѝ, най-накрая успя да забрави грижите, които я бяха измъчвали през последните осем месеца. Грижи за това дали щеше да се завърне съпругът ѝ. Грижи за това, че ѝ се бе наложило да освободи половината прислуга. Грижи за това, че можеше да плаща само част от заплатите на малкото, които бяха останали. Грижи, че повече нямаше да види приятелките си. Грижи, че никога нямаше да намери истинската любов, защото със сигурност не я бе открила в Хенри, непоносимият му мерзавец.

Жребецът препускаше по земята, а копитата му ехтяха в нощната тишина. Приведена ниско до врата, с пръсти, вплетени в гривата му, и с бедра, стиснали здраво седлото, Маргарет пришпори коня още, когато се изстреляха през една рядка гора и излязоха отвъд поляната. Разпръснаха се овце и кравите замучаха жално, когато двойката прелетя покрай тях като мъгла от лъскаво кафяво и огненочервено.

Когато дъхът на жребеца се учести, Маргарет се повдигна, накланяйки теглото си назад, за да го забави до по-лесно управляем ход.

— Спокойно, момче — промърмори, притискайки ръка към плешката му. — Спокойно.

Усетил свободата, жребецът все още искаше да препуска, затова през целия път към конюшните мятеше глава и цвилеше, така че всички да чуят негодуванието му.

Един по-неопитен ездач щеше да се притесни от поведението на жребеца, но след месеци в бавни разходки с кобилата за оране Попи

Маргарет го намери за освежително. Повече от всички разбираше какво е чувството да те възпират.

Бяха влезли в конюшните и тъкмо щеше да го разседлае, когато усети конят да се сковават под нея. Той спря веднага и завъртя тъмните си очи, а обърканата Маргарет прокара пръсти по разрошената му грива.

— Какво има, момче? Всичко е същото каквото го... оу.

— Какво, *по дяволите*, правиш с коня ми? — С три гневни крачки беше прекосил двора и беше свалил Маргарет от седлото. Едната му ръка се уви около кръста ѝ, докато другата отскубна юздите от хватката ѝ. Не успя да изрече и сричка, преди да я издърпат от жребеца. Първо краката ѝ докоснаха земята, а след това и дупето ѝ, когато Хенри я пусна неочаквано. С махащи във въздуха ръце Маргарет политна назад и с нищо, което да ѝ попречи да падне, се приземи по задник, вдигайки облак прах.

Замаяна и дезориентирана поклати глава, за да се свести, но не се опита да се изправи. Беше по-безопасно — за Хенри — ако останеше на земята. Когато беше толкова бясна, нямаше идея на какво беше способна.

— От всички непоносими, противни, детински, невъзпитани...

— Млъквай.

Цялото лице на Маргарет стана обезпокоително червено.

— Моля? — изломоти, отказваща да повярва какво ѝ бе казал съпругът ѝ току-що. Никой, никой не ѝ бе говорил така. Нито дори собствената ѝ майка, а само Бог знаеше на какво бе способна Арабела.

— Казах да млъкваш — повтори Хенри. Държеше юздите на коня с една ръка, а другата постави на хълбока си и я загледа с очи, които съвсем спокойно можеше и да са изваяни от лед.

— Ти, арогантно малко момиченце. Съвсем спокойно можеше да се убиеш с това изпълнение.

Маргарет скочи на крака, без да обръща внимание на мръсотията по бричовете си и парченцата листа и трева, заплетени в косата ѝ.

— Превъзходен ездач съм — заяви разпалено тя. — Не че би знаел, тъй като никога не си ме виждал да яздя!

Ръката на бедрото му се стисна в юмрук.

— Не ми трябва да те виждам как яздиш, за да знам, че не можеш да се справиш с Финеган. Никой, освен мен, не може и от сега

нататък ти е забранено да го докосваш. Ясен ли съм?

Определено не беше ясен, но Маргарет знаеше кога да си замълчи. Стисна зъби и кимна сковано.

— Добре — каза Хенри, изглеждайки прекалено доволен. — Сега влизай вътре и се почисти. Ще обсъдим пътуването до Лондон по време на вечерята.

„Имаш предвид през трупа ми“, помисли си Маргарет. Отвращаваше се от града с неговите отблъскващи миризми и оживени улици. Някой постоянно крещеше, а и се чувстваше ужасно за конете, които трябваше да дърпат тежките търговски колички.

Попи някога е принадлежала на пекар, който я е използвал, за да пренася брашното си от мелницата и клетото създание още имаше белези от ударите с камшик да го докаже.

Маргарет не можеше да си представи каква работа имаше Хенри в Лондон по това време на годината, когато всички аристократи бяха в провинцията. Несъмнено нещо, което засягаше похарчването на останалите ѝ пари. Освен ако вече не ги бе пропилял. И в двата случая нямаше намерение да узнава. Беше изкарала толкова дълго в Хийтридж, какво бяха още няколко месеца? Когато Жозефин се върнеше от Франция, бяха планирали да направят пътешествие из континента заедно. Съпругът ѝ щеше да поеме разноските както винаги и никакви разходи нямаше да се пощадят. Маргарет не можеше да се сети за нещо, което да бе чакала с по-голямо нетърпение.

— Много добре — отвърна тя със сладък и мек тон. — Ще се видим в трапезарията след около час.

— Наистина ли? — попита Хенри подозрително.

— Ама, разбира се, Ваша Светлост. Вашите желания са заповед за мен. — Жените пърхаха ли с мигли? Маргарет не беше сигурна, но си помисли, че може би го правеха, затова премигна няколко пъти за ефект.

— Да нямаш нещо в окото? — попита Хенри, като звучеше леко притеснен.

Маргарет спря да мига.

— Къде е конят? — интересува се Хенри, като погледна към жребеца, който все още дишаше тежко. — Финеган трябва да бъде разходен, почистен и приготвен за нощуване.

Засмуквайки силно вътрешната част на бузата си в опит да запази сериозно изражение, Маргарет кимна замислено.

— Разбира се, че трябва. Нека да се срещнем за вечеря след час и половина тогава.

— Защо? — намръщи се Хенри.

— Защото — започна Маргарет, а ярките ѝ сини очи блещукаха с едва прикрит хумор — ще ти отнеме поне толкова време, за да го разходиш, почистиш и приготвиш за нощуване. — Обърна се бързо на пети и забърза към къщата, като не обръщаше внимание на въпросите на съпруга си относно какво се бе случило с коняря.

Един час по-късно, с къркорец от глад корем и с треперещо от гняв тяло Хенри влетя в трапезарията. Откри, че дългата махагонова маса беше приготвена за двама. Бяха запалени свещи в опит да придадат на стаята усещане за комфорт, но не бяха достатъчни да скрият факта, че картините на стените ги нямаше и че персийският килим, който бе в семейството му в продължение на две поколения, вече го нямаше под краката му. Свещите също така не прикриваха факта, че столът в края на масата, на който трябваше да стои жена му, беше празен.

— *Хейстингс!* — изрева той.

Икономът се появи на вратата с ръце, склучени пред тялото му, и очи, гледащи право напред.

— Да, Ваша Светлост? — попита той.

Хенри започна да крачи напред-назад пред масата.

— Къде е съпругата ми? — сопна се.

— Лейди Уинтър все още се приготвя за вечеря, Ваша Светлост — излъга Хейстингс дръзко. Лейди Уинтър, все още облечена в същите дрехи, с които беше излязла да пояди, сега стоеше в салона и четеше. Хейстингс щеше да каже на херцога къде се намираше съпругата му, но тя го беше инструктирала „да не казва на този дръвник и една проклета дума“, а предаността му за момента беше към херцогинята.

— Къде е останалата част от прислугата?

— Бяха освободени, Ваша Светлост.

Хенри спря рязко и се обърна.

— Да, наясно съм с това! Но защо са били освободени, Хейстингс?

Пренебрегвайки тирадата на господаря си, Хейстингс продължи да гледа право напред.

— Опасявам се поради липса на средства — отвърна той.

— Липса... липса на какво? — заекна Хенри. Звучеше така, сякаш Хейстингс беше казал, че нямаха прислуга поради липсата на средства, но това не можеше да е истина. Беше изпращал пари на счетоводителя си през последните осем месеца, достатъчно, за да покрият разходите, да платят заплатите на прислугата и освен това да останат за издръжка на Маргарет. Къде бяха отишли парите? Определено не и в имението. Мястото се разпадаше до основи! Имаше само един ясен отговор, който виждаше, и този отговор касаше съпругата му. Божичко, нямаше представа за какво бе успяла тази жена да изхарчи такова богатство за по-малко от година, но възнамеряваше да разбере.

— Можеш ли, ако обичаш — започна отсечено, — да осведомиш лейди Уинтър, че очаквам присъствието ѝ в трапезарията. Веднага!

Хейстингс се поклони дълбоко.

— Разбира се, Ваша Светлост.

— И побързай — добави Хенри. По принцип не избухваше толкова бързо, но нищо не вървеше така, както си бе представял. Но да намери имението в такъв вид и собствената си съпруга — неговата съпруга! — облечена като конярче, му беше дошло в повече, а когато Маргарет му се бе противопоставила и бе отказала да дойде с него в Лондон, това беше преляло чашата. Къде беше изчезнало милото, свенливо момиче, за което се беше оженил? Не можеше да се каже, че богатите наследници, готови да се омъжат за херцог, бяха на изчезване. Хенри бе имал шанс да избира и се беше спрял на Маргарет, защото хареса външния ѝ вид и кроткото ѝ държание.

Сега бе повече от ясно, че всичко е било един фарс, за да може тази коварна малка заговорничка да се сдобие със семейния пръстен на алчните си пръсти. Ще му пропилява всичките пари, така ли? Ще му казва не, така ли? Хенри сви ръце в юмруци, преди да ги е стоварил в края на масата, достатъчно силно, за да събори съдовете. Веднъж вече го бяха направили на глупак много отдавна и устните му се свиха при болезнения спомен. Нямаше да позволи да се случи отново.

— Повикал сте ме? — провлече един безочлив глас откъм вратата.

Хенри се обърна. Очите му се присвиха, след което се разшириха невярващо, когато видя, че жена му все още бе облечена с дрехите си за езда, въпреки че ѝ бе казал да се преоблече. Върху едната си буза имаше размазано петно кал, а косата ѝ се спускаше в буйни къдрици по гърба. Ботушите ѝ бяха окаляни, а ризата разпасана. Накратко, беше истинска бъркотия от главата до петите.

— Приличаш на мъж — каза подигравателно.

Устните ѝ се извиха нагоре.

— Поне един от нас трябва да е.

Хенри се скова целият, когато тялото му се изпълни с насилствен порив да хване Маргарет за раменете и да я разклати, докато ѝ дойде акъла. Всъщност беше направил една крачка напред, преди да се осъзнае, и кимна троснато към празния стол в края на масата.

— Сядай — нареди.

За негова изненада Маргарет се подчини, въпреки че не си даде много зор, докато се влачеше през целия път и се отпусна на стола, който беше посочил. Когато се настани, взе една от вилиците и започна да я върти лениво между пръстите си със замислено изражение.

— Мислех си... — каза изведнъж, разчупвайки напрежението, което се беше създало между тях.

Хенри седна бавно на стола си в другия край на масата и постави лакти от двете страни на посудата пред себе си.

— И? — подкани я той, когато тя замълча.

— И... И стигнах до извода, че не те харесвам. Въобще — поясни тя, в случай че бе останал с погрешното впечатление, че го харесваше поне малко.

— Колко жалко — каза Хенри.

Тънките ѝ рамене се отпуснаха и повдигнаха. Започна да си играе със салфетката, което беше единственият признак, че не бе толкова сдържана, колкото тонът ѝ го оставяше да си мисли.

— И не желая да те придружавам до Лондон — продължи бодро. — Или където и да е било другаде.

— Колко жалко — повтори той.

Сини очи с цвета на ясно небе в летен ден го погледнаха изпод червеникави мигли. Изключително дълги, извити мигли, отбеляза

разсеяно Хенри. А и толкова необикновен цвят. Нито червен, нито рус, нито кафяв, а смесица от трите. Същото важеше и за косата ѝ. Наистина ли бе смятал, че е червена? Не, реши той. Не червена. Беше като огнено злато, каквото не бе виждал досега. Къдриците ѝ блестяха под светлината на свещите, привличайки погледа му като молец към светлина.

— Не е защото си ужасен мъж, или изключителен грубиян. Чисто и просто не си подхождаме — каза тя.

Изненадан да открие, че беше започнал доста да се забавлява, Хенри се облегна назад в стола си и повдигна вежда.

— Така ли? — попита.

Маргарет кимна енергично.

— Да. Точно така.

Сега беше ред на Хенри да се заиграе с вилицата си. Той заобръща прибора отново и отново в ръката си, изучавайки сребърната дръжка, сякаш беше най-пленителното нещо на света, след което каза с измамливо спокоен глас:

— Къде, по дяволите, са всичките ми пари?

— Твоите... твоите пари? — изписка тя.

— Да. Моите пари. Парите, които изпращах тук всеки месец, откакто заминах. Парите, които трябваше да отидат за имението и поддръжката му. Тъй като покривът е на път да се срути върху главите ни, съм длъжен да попитам, моя скъпа, мила съпруго. За какво си ги пръскала? Със сигурност не и за дрехи.

— Твоите пари? — повтори Маргарет, карайки Хенри да се чуди дали наистина не беше глупава.

— Да — потвърди той, докато всички мисли за косата ѝ изчезнаха от съзнанието му, а кръвта му кипна от гняв. — През последната година ти изпратих цяло проклето състояние! И все пак се завръщам и заварвам три четвърти от прислугата освободена, градините занемарени, полетата незасяти, а къщата в окаян вид. Така че, нека чуем, мадам. Къде отидоха парите?

— Осем месеца — каза тя тихо.

— Какво? — намръщи се Хенри, сигурен, че не я беше разбрал правилно.

Маргарет се изправи. Привеждайки се напред, тя заговори достатъчно високо, за да я чуят и в съседното градче.

— Осем месеца, шестнадесет дни и девет часа. От толкова време те няма. Не година. Не и още.

Хенри също се изправи от стола си.

— От всички абсурдни и нелепи неща, за които да мислиш, това трябва да е най...

— Времето беше единственото нещо, за което можех да мисля, откакто замина! — извика тя, прекъсвайки го. — Никога не е имало никакви пари, не и откакто изчезна със зестрата ми, ти, дърт козел такъв, и ме заряза тук да стигна до просешка тояга. Прислугата си замина, когато не можех повече да им плащам! Присмиваш се на дрехите ми, но това е единственото, което имам за носене. Трябваше да продам роклите си, за да платя на малкото прислуга, която остана!

— Да не би току-що да ме нарече дърт козел? — попита Хенри.

Маргарет кимна бързо и гневно с глава.

— И да не се опитваш да ми кажеш, че не си получила никакви пари, откакто заминах? — попита със заплашителен шепот.

Още едно кимване, малко по-нерешително този път.

Главата му се завъртя и той се отпусна тежко в стола си. Беше истина, че беше взел парите от зестрата на Маргарет със себе си, преди да замине... Но само, за да ги вложи в една корабна експедиция в чужбина, която беше възвърнала инвестицията му десеторно за по-малко от месец.

Някой би си помислил, че на херцозите не им се налагаше да се притесняват за финанси, обаче Хенри не беше обикновен херцог. Баща му, и неговият баща преди него, и баща му преди него, се бяха погрижили за това с хазартните си дългове и желанието си да харчат пари на вятъра. Когато бе дошло време да наследи Хийтридж след смъртта на баща си, на семейното име бе оставено по-малко и от петаче и дългове, достатъчни да затрият една малка държава.

Хенри бе успял да потули слуховете до минимум, но знаейки, че скоро щеше да се разчуе, че Хийтридж се разпада, беше направил единственото нещо, към което само един отчаян мъж можеше да прибегне — беше се оженил.

Тъй като винаги бе притежавал пресметлив ум и дарбата да превръща една гвинея в две, знаеше, че ако се сдобие с голяма сума пари, щеше да успее да върне честта на семейното име и освен това да спаси Хийтридж. За съжаление на младия херцог, нито един кредитор

в Англия или околните територии нямаше да му заеме нужните пари, и така се зароди идеята да се ожени за богата наследница.

Сега обаче, докато гледаше към съпругата си в другия край на масата, която бе нищо повече от неподозираща пешка в схемата му, Хенри усети завладяващо чувство на вина. Беше му лесно да мисли за Маргарет като за още един кредитор, когато бе далеч от нея, но сега... Сега беше принуден да наблюдава последиците от действията си.

Поемайки дълбоко въздух, Хенри се подготви да каже цялата тъжна и жалка история на Маргарет.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Маргарет, излез тук незабавно — изръмжа Хенри.

— Не — отвърна тя с приглушен от вратата между тях глас.

Хващайки дръжката, Хенри я блъсна силно с рамото си. Проклетото нещо отказваше да мръдне и инч. Беше заключена — и тъй като беше потрошил доста заключени врати през живота си, а и не беше слаб мъж — стигна до заключението, че също така беше залостена с нещо изключително тежко. Челото му се притисна в гладкото дърво, а очите му се затвориха в отчаяние.

— Държиш се като дете.

— Знам — отвърна весело тя.

Очите му се отвориха рязко. Това момиче беше непоправимо. По принцип използваше тази дума за женкарите и негодниците, с които си бе имал работа, но откри, че прилягаше доста добре и на Маргарет. Беше по-упорита от всеки един мъж, който беше срещал някога. Да не споменаваме непокорна, твърдоглава и невъзможна за укротяване. Как щяха да се превиват от смях приятелите и враговете му, ако можеха да го видят сега. Заключен отвън пред собствената си спалня от съпругата си. Беше абсурдно. Беше нелепо. Беше точно това, което щеше да направи и той, ако бе на нейно място, бе длъжен да си признае с усмивка.

След като бе казал на Маргарет истината, криещ се зад финансовото положение на Хийтридж, и причината, поради която се беше оженил за нея, тя беше хвърлила една чиния към главата му и беше избягала горе. В продължение на няколко минути Хенри бе стигнал до три заключения: първо, че счетоводителят му, който вече бе ходещ мъртвец, го бе крадял зад гърба му. Второ, съпругата му имаше изключително точен мерник. И трето, беше наистина прелестна, когато се ядосаше.

Така че, не, Хенри не обвиняваше Маргарет, задето го бе замерила с финия порцелан по главата. И все пак не можеше да я остави да си мисли, че тя държи нещата под контрол. Жената беше

като лъвица. При най-малката проява на слабост бе готова да се нахвърли върху плячката си с оголени зъби и нокти.

— Отвори вратата веднага — настоя той, ритайки неподдаващото се дърво.

— Или ще направиш какво? — предизвика го тя.

— Или ще взема пушката си, ще изляза на полето и ще застрелям онази кранта, която наричаш кобила. — В момента, в който думите излязоха от устата му, Хенри съжали, че ги изрече. Не само защото никога не би направил подобно нещо, но защото бе разбрал, че Маргарет обича Попи, само при вида на добре разресаната ѝ козина и защото бе първа на оградата да тършува с муцуна из джобовете му за лакомства, когато бе излязъл да търси Финеган. — Казах това, без да мисля. Извинявам се. Разбира се, че никога няма...

Не му остана време да довърши извинението си, тъй като съвсем неочаквано вратата се отвори с трясък към него, цапардосвайки го силно в слепоочието. Проклинайки, Хенри залитна назад, опитвайки се да възвърне равновесие. Преди да успее обаче, в ръцете му се озова една риташа и пищяща жена.

— Ще застреляш кобилата ми, така ли? — беснееше Маргарет, докато малките ѝ юмручета се забиваха във всяка част от тялото му, която можеше да стигне.

— Маргарет, спри! Това е лудост. Казах, че съ... — Думите му секнаха, когато един сполучлив удар се приземи точно в шията му. Той се задъха, а устата му започна да се отваря и затваря като на риба.

— Ще ме завлачиш в Лондон, така ли? — извика тя, ритайки го в пищялите с острите върхове на обувките си.

Подскачайки на един крак и стискайки врата си, Хенри успя да се шмугне в стаята зад него. Беше гостна, прилежно подредена с легло към едната стена и писалище и столове към другата. Маргарет продължаваше да го удря — небеса, не знаеше ли жената, че дамите никога не удрят? Да зашлевят някого — да, но здрав, десен юмрук в челюстта — не! Хенри склучи ръце около стройното ѝ тяло в мечешка прегръдка и я преметна върху леглото. Сблъсъкът с твърдия матрак я остави без въздух и той се възползва от предимството, като се нахвърли отгоре ѝ и хвана китките ѝ, преди да е възвърнала сили.

— Маргарет — каза твърдо, — време е да спрем.

Тя разтресе глава наляво и надясно, разпръсквайки златен огън върху белите възглавници. Беше се зачервила, а очите ѝ искряха ярко като сини диаманти под слънцето. С всяка гневна въздишка, която си поемаше, гърдите ѝ се повдигаха и Хенри не можеше да не забележи начина, по който се притискаха в неговите. Заинтригуван той си позволи да се намести по-близо до нея, докато едната му ръка се зарови в червените ѝ къдрици. Нямаше да направи нищо. Разбира се, че не. Просто искаше да провери дали е толкова мека, колкото...

— Уф! — изсумтя, когато едната ѝ ръка замахна и го удари отстрани по главата. Пред очите му се завъртяха звезди и той се прекатури настрани и падна по гръб. Вдигайки двете си ръце върху лицето си в отстъпление, той извика:

— Достатъчно, жено! Достатъчно. Направи го. Надви ме. Тръгвай си, преди да си ми нанесла някое трайно увреждане.

Не беше искала да го удря. Ужасена от себе си и отвратителното си държание, Маргарет скочи от леглото и започна да крачи напред-назад из стаята с приведена глава и ръце, сключени зад тялото ѝ. Никога досега не беше удряла някой. Е, освен по-малкия си брат Джони, но дребният калпазанин си го беше заслужил, задето беше хвърлил всичките ѝ панделки през прозореца. А, и Емили, момичето, което постоянно ѝ се подиграваше за червената коса и луничките, и на което тя не бе обръщала внимание, докато Емили не замери котката ѝ с камък. И да не забравяме Томас, младият, ревнив Томас, който я беше приклепил на първия ѝ бал и се бе опитал да пъхне ръка под роклята ѝ. О, божичко.

Спирайки пред прозореца, Маргарет отмести завесата настрани и се втренчи невиждащо към предната част на имението. Беше отвратителен човек. Ужасен, злочест човек, задето бе удряла толкова много хора. Какво щеше да каже майка ѝ?

— Маргарет?

Тя се обърна към леглото, когато чу приглушения глас на Хенри. Беше се проснал върху матрака, а масивната му фигура заемаше почти всеки инч от леглото. Лицето му все още беше скрито от ръцете му, затова не можеше да види изражението му, но ако болката в гласа му беше някакъв знак, значи бе наранила клетия мъж непоносимо.

— Да? — попита тя, като направи няколко крачки към него.

— Имаш страшно дясно кроше.

— Да — призна тя, провесвайки нос, — знам.

Хенри се изправи на лакти и завъртя глава, за да я погледне.

За нейно удивление, мъжът всъщност се хилеше. Хилеше се, сякаш бяха обсъждали времето, вместо да бяха участвали в юмручен бой.

— Ела тук — примами я той с пръст.

Тя се премести напред колебливо и спря на една ръка разстояние от него. Не вярваше на момчешката усмивка, която се беше разтеглила на лицето му. Със сигурност ѝ беше бесен. Небеса, та тя направо го беше нападнала! Защо тогава се хилеше до уши като глупак?

— Какво има? — попита подозрително.

Хенри прокара ръка през косата си и хвана тила си.

— Ела по-близо — каза.

— За да ме вземеш? — Една червена вежда се повдигна. — Не мисля!

— Да те взема? — зачуди се той, като също повдигна едната си вежда. — Хм, Маргарет, какво имаш предвид? — Устните му се извиха в нещо, което не беше нито усмивка, нито подхилване, а комбинация от двете с малка примесица от самодоволно изражение. Тези негови устни правеха нещо със стомаха ѝ. Чувстваше се така, сякаш беше глътнала пеперуди. Скачащи, танцуващи и правещи пируети пеперуди. Не беше напълно неприятно усещане.

— Да ме набиеш — обясни тя. — Ще ме набиеш, задето те нараних.

— Задето си ме наранила? — присмя се Хенри. — Мадам, нямам и сининка по себе си. Поне не и такава, която можеш да видиш.

Тя кимна замислено.

— Нараних ребрата ти, нали? И аз така си помислих. Страшно много съжалявам, Хенри. Просто, когато изгубя търпение, съм склонна да...

— Не си ми наранила проклетите ребра — изръмжа той. — Направо ми разби гордостта, жено. И ако си мислиш, че нещо от това, което се случи днес, ще напусне пределите на тази стая, най-добре да помислиш отново!

— Разбира се, че няма — отвърна Маргарет моментално. Направи още една крачка към края на леглото, а очите ѝ се присвиха, когато обходиха тялото му. Явно не го беше удряла толкова силно, колко си бе мислила. Чувствайки се една идея по-добре, тя започна да се отдръпва, но преди да е успяла да премигне, а какво да говорим да реагира, Хенри беше обвил една ръка около кръста ѝ и я дръпна върху него.

Тя се просна върху гърдите му с писък и веднага се опита да се измъкне, но ръцете на Хенри бяха като окови и с едно ловко движение, което я остави без дъх, я извърна под себе си, притискайки ръцете ѝ от двете страни на главата ѝ, за да не мърда.

— Пусни ме! — настоя тя, дори когато сърцето ѝ заби лудо, а пеперудите в стомаха ѝ се разбунтуваха.

— Не — отвърна Хенри, изглеждайки изключително самодоволен. — Не и преди да си платиш.

— Да си платя? Какво?

— Задето ме контузи — отвърна той.

Маргарет захапа долната си устна.

— Ти каза, че не си пострадал — прошепна, неспособна да срещне погледа му.

— Тялото ми не, за разлика от гордостта ми, а гордостта на един мъж е много чувствително нещо, Маргарет. — Пускайки едната ѝ китка, той хвана нежно брадичката ѝ и я повдигна, като не ѝ остави друг избор, освен да го погледне в изгарящите, зелени очи. — Каква ще бъде цената за извършването на едно толкова жестоко престъпление?

— Не зна... — Гласът ѝ секна. Тя облиза устни, които изведнъж бяха пресъхнали и опита отново. — Не знам. П-подарък, може би?

— Подарък звучи добре — отвърна той, кимайки бавно. — Но признак би било най-добре.

Веждите ѝ се свъсиха.

— П... признак? Боя се, че не разбирам какво имаш предвид.

— Един признак на привързаност — прошепна тихо Хенри в ухото ѝ, привеждайки главата си, докато тя не усети как устните му се движат по кожата ѝ. — И цената ще бъде изплатена.

ПЕТА ГЛАВА

Маргарет потръпна. Ако бе знаела, че ще трябва да заплати така за ударите си, никога нямаше да му посегне... Или щеше? По тялото ѝ се разстилаше топлина — тъмна, влажна, предателска топлина, която я изгаряше със силата на хиляди слънца. Това ли беше чувството на желание? Това ли бе чувството на копнеж?

— К-какъв признак на привързаност желяеш? — попита, ахвайки, когато зъбите му задраскаха и ухапаха нежно ухото ѝ.

Замаяна осъзна, че вече не я държеше в плен. Всъщност беше пуснал и двете ѝ китки преди доста време. Замисли се да се измъкне и да побегне към хълма, но преди идеята да бе разцъфнала в главата ѝ, тя отскубна корените и ги захвърли. Защо да не се отдаде на малко страст? Беше омъжена жена, за бога. *И все още девствена*, напомни ѝ едно малко гласче подигравателно.

— О, я млъквай — сопна се тя.

— Какво? — попита Хенри, мръщейки се.

— Не ти. — Със закъснение осъзна, че това не обясняваше недоразумението, затова Маргарет поклати глава разочаровано. — Просто се сетих, че съм... оу, няма значение!

Хенри улови една дълга къдрица от огнената ѝ коса и я завъртя между палеца и показалеца си. Зяпайки я с истинско възхищение, той каза с глас толкова дрезгав, че изпрати трепети по цялото ѝ тяло:

— Мисля, че една целувка ще възстанови наранената ми гордост. Да, целувката би оправила нещата. Нищо по-малко и нищо повече.

— Нищо повече? — изрече Маргарет, преди да успее да се спре. Разочарована, тя стисна очи, а бузите ѝ порозовяха. — Забрави, че съм го казала — промърмори.

Хенри се засмя. Пускайки косата ѝ, той проследи извивките на бузата ѝ с пръстите си, докато другата му ръка се спусна надолу, за да обхване кръста ѝ. Където и да я докоснеше, сякаш прогаряше кожата ѝ дори през дрехите. Част от нея искаше да побърза и да я целуне най-сетне... но другата, нова и вълнуваща част копнееше да проточи този

момент до безкрайност. Отвори очи и дъхът ѝ секна, когато видя съсредоточеното изражение на херцога. Беше стиснал зъби, а устата му беше плътно затворена. Ако не знаеше по-добре, щеше да си помисли, че изпитва болка.

— Мисля, че си промених мнението — каза.

— З-за ц-целувката ли? — попита тя с треперещ глас.

— Не, не за целувката. Промених мнението си относно избора ти на дрехи. Намирам облеклото ти за доста... — Той направи пауза. Ръката, която бе обхванала кръста ѝ, се премести надолу. Маргарет забрави да диша. Умелите му пръсти издърпаха ризата от бричовите ѝ и я повдигнаха нагоре, спирайки точно под гърдите ѝ. Тя отново стисна очи. Матракът изскърца, когато Хенри се размърда и се спусна надолу. — Възхитително — промърмори срещу нежната кожа на стомаха ѝ.

— Ох — въздъхна тя. — Ох, чувствам се отпаднало. Направи това пак.

Той се засмя отново, но този път изключително порочно. Хенри захапваше, облизваше и целуваше всяко едно местенце по ребрата ѝ, а Маргарет скимтеше като коте. Беше стигнал до пъпа ѝ и когато езикът му се завъртя в малката дупчица, тя повдигна бедрата си от леглото, а ръцете ѝ се вкопчиха в гъстата му мека коса.

С ниско ръмжене той се плъзна нагоре по тялото ѝ. Ръцете му хванаха лицето ѝ и за момент тя се оказа потънала в дълбините на прекрасните му, зелени очи. След което той наведе глава и устните му откриха нейните във властна целувка, която я остави без дъх.

Маргарет никога не бе целувана толкова безразсъдно. Толкова властно. Толкова... толкова абсолютно порочно. Езикът му разтвори устните ѝ и се плъзна в тъмните дълбини на устата ѝ, галейки я дръзко. Задъха се и се откъсна от нея само, за да плъзне език по извивката на шията и деликатната кожа зад ухото ѝ.

Безпомощна Маргарет се вкопчи в широките му рамене и го остави да прави с нея каквото пожелае. Ако това бе наказанието ѝ, задето бе наранила гордостта му, с удоволствие щеше да се бие с него всеки ден от седмицата и два пъти в неделя.

Хенри потърси устата ѝ отново, а тя му отвърна веднага, извивайки се под него с отчайваща нужда, която беше изненадала и двама им. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, дърпайки толкова, колкото да я накара да измърка от сладост. Тя прокара ноктите си по

гърба му, а той изръмжа и потръпна под допира ѝ. Искаше... повече. Нещо, което не можеше да назове. В тихо отчаяние ръцете ѝ се спуснаха надолу към твърдата издутина между бедрата на Хенри. И тогава, толкова внезапно, колкото беше започнала, целувката им приключи, когато Хенри се отдръпна от нея и седна, като стисна силно очи, а дъхът му се накъса.

Чувствайки се някак лишена, Маргарет също се изправи и се облегна на желязната рамка на леглото. Главата ѝ се въртеше, а мислите ѝ бяха истинска каша. Като в транс тя постави пръстите си върху устните. Вече бяха подути вследствие на опустошението, което бяха изпитали. Опустошение, за което беше наистина разочарована, че бе приключило толкова скоро.

— Хенри? — каза колебливо, когато той продължи да седи безмълвно.

Очите му се отвориха. Той се загледа в нея с неразгадаемо изражение.

— Да? — отвърна след кратка пауза.

— Това... това ли е всичко?

Едната му вежда се повдигна.

— Очакваше ли повече?

Маргарет се изчерви и сведе поглед. Пръстите ѝ се отдръпнаха от устните, отпусчайки се в скута ѝ, където ги закърши нервно, докато обмисляше какво да каже.

— Е — изрече най-накрая, като си пое дълбоко въздух, — определено се забавлявах. Ти си... ти си доста вещ в целувките. Не — добави бързо, когато бузите ѝ почервеняха — че съм експерт по въпроса. Точно обратното, всъщност. Но ако трябваше да оценявам, бих казала, че това бе най-прекрасната целувка и далеч не беше достатъчна.

— Не е била достатъчна? — попита Хенри задавено.

Тя кимна.

— И ако желаш да ме целунеш отново, няма да имам нищо на против.

— Много мило, че ми го споделяш.

Между тях се зароди тишина. Този път беше приятна тишина, на която Маргарет се наслаждаваше. За момент разгледа дискретно съпруга си изпод мигли, забелязвайки за пръв път, че носят му беше

леко изкривен наляво, сякаш беше чупен преди много време и че до единия ъгъл на устните си имаше малък сребрист белег. Осъзна, че не беше толкова красив, когато човек се вгледаше в него отблизо. Красотата му избледняваше, за да разкрие суровия мъж под нея. Мъж, който започваше да разбира малко повече. Горделив мъж, който приемаше проблемите си без оплакване. Глупав мъж, също, задето не бе помислил, че ще му помогне, ако ѝ бе казал истината.

— Прощавам ти — каза импулсивно.

— Какво? — попита Хенри, като вдигна поглед.

— Казах, че ти прощавам. Задето се ожени за мен заради зестрата ми — обясни тя. — Не е много приятно нещо, но разбирам защо си го направил и ти прощавам.

Една бегла усмивка завладя устните му, извивайки се нагоре в единия край, карайки сърцето ѝ да прави немислими неща.

— Изобщо не си това, за което те смятах — отбеляза той.

Маргарет се поизправи.

— О! В какъв смисъл?

Хенри се излегна по гръб и положи глава в скута на Маргарет. Единият му крак се преметна встрани от леглото, докато другият му остана вплетен около глезена ѝ, задържайки го на място. Беше изключително неприлична поза, но нито един от двамата не понечи да се оплаче.

— Първо — започна той, когато очите му заблестяха весело, — упорита си като магаре.

Устата на Маргарет се отвори.

— Упорита като... упорита като магаре? — изписка, като погледна гневно надолу.

— Да, но много по-красива.

— Е, щом съм по-хубава от магаре... — изсумтя тя.

— Много по-хубава. Никога не съм виждал коса с подобен цвят като твоята. Напомня ми на домати — реши той. — Голям, узрял домати, готов за откъсване.

— Косата ми ти прилича на голям домати? — повтори тя изумена. — Вие, сър, определено не ставате за поет.

— Определено — съгласи се той.

— Хенри? — каза Маргарет няколко секунди по-късно, нарушавайки тишината, която ги беше обвила като пухкаво одеяло в

студена зимна нощ.

Той погледна нагоре към нея.

— Да?

Тя завъртя разсеяно един кичур от косата му с пръста си и каза:

— Може би, след като на практика сме женени, може да опитаме да се опознаем... Имам предвид повече, отколкото се познаваме в момента.

Хенри се подпря на един лакът и се усмихна иронично.

— Но ние не се познаваме изобщо.

Маргарет кимна.

— Това се опитвам да кажа.

— И какво, ако обичаш, сподели — попита той, повдигайки едната си вежда, — допринесе за тази промяна на чувствата ти? Преди един час твърдеше, че не си подхождаме, и ме замерваше с чинии по главата.

— Може и да съм малко избухлива — отбеляза сковано. — Но получи това, което заслужаваше, ухажвайки ме под лъжлив претекст и женейки се за мен само за да се сдобиеш със зестрата ми! Мъже като теб си имат имена, нали знаеш?

— И какви — изрече той, дарявайки я с бавна и лукава усмивка — са тези имена?

Прехапвайки устната си, Маргарет направи всичко възможно, за да не обръща внимание на лекото потрепване на сърцето си. По дяволите този мъж, който можеше да бъде изключително чаровен, когато поискаше.

— Мошеник и негодник — каза, опитвайки се да запази строго изражение.

— Да — съгласи се той, без да мигва даже. — Аз съм тези неща и много още. Все още ли искаш да се опознаем?

— Ако кажа да, ще ми позволиш ли да яздя Финеган?

— Изключено.

— Ще ми позволиш все някога — предрече тя.

Хенри се намръщи.

— Повече няма да се качиш на този кон, Маргарет.

„Ще видим“, помисли си. Внимателно измъкна краката си изпод главата на Хенри и стана от леглото, протягайки се, докато вървеше към вратата.

— Къде отиваш? — попита той, изправяйки се намръщено.

— Да взема нещо за ядене от кухнята. Умирам от глад.

— Е, тогава ще се видим на сутринта. По кое време сервират закуската обикновено?

Чак тогава Маргарет осъзна, че с Хенри за пръв път щяха да спят под един и същ покрив. По някаква необяснима причина тази идея караше бузите ѝ да се изчервяват.

— Ъм — каза, като спря на прага, — седем и половина, предполагам.

— Седем и половина? — Хенри се изправи и протегна дългите си рамене над главата, издърпвайки края на ризата си от бричовете и разкривайки твърдите мускули отдолу. — Това е прекалено безбожен час, не мислиш ли?

— Тогава не ставай! — сопна се Маргарет. В момента, в който изрече думите, ръката се притисна към устата ѝ и тя излетя от стаята, спирайки се единствено да я затвори след себе си. Беше стигнала на половината път до спалнята си, когато ѝ се наложи да спре и да се облегне на стената. Притискайки дланите си към хладната повърхност, затвори очи и си пое дълбока, накъсана глътка въздух, за да успокои опънатите си нерви.

Е, това определено не бе минало както си беше представляла. Кой би си помислил, че съпругът ѝ бе толкова... толкова очарователен? И остроумен. И мил. И толкова, толкова умел в целувките.

Докосна устните си отново, плъзгайки пръсти по тях, като си спомни за усещането от тялото на Хенри, което се притискаше в нейното. За устата му върху нейната. За преплитащите им се езици. За ръцете му... Очите ѝ се отвориха. Небеса, какво си мислеше?

Хенри беше мошеник от възможно най-лошите! Беше избягал със зестрата ѝ.

Нещо, за което не само се беше извинил, но също така платил десеторно, каза тихото гласче в главата ѝ.

Заплаши да застреля Попи!

Само защото ти хвърли чиния по главата му. А и без това не беше сериозен. Хората казват какви ли не неща, когато са ядосани... Нали, Маргарет?

Той ме изостави!

Беше те оставил, за да натрупа богатство, и си е мислел, че живееш в лукс, докато го няма. Негова ли е вината, че счетоводителят му е подла змия?

Той се ожени за мен само заради парите ми.

Маргарет очакваше гласчето да ѝ противоречи, но този път имаше само тишина. Неспокойна, тя тръгна бавно към стаята си и заключи врата след себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато лятото отстъпи на есента, когато нощите станаха хладни и по-дълги и листата започнаха да сменят цвета си, херцогът и херцогинята на Хийтридж бяха започнали едно бавно и непосредствено ухажване.

С общата цел да възстановят Хийтридж до първоначалното му великолепие, двамата работеха един до друг и съвсем скоро си създадоха комфортна рутина.

Маргарет се грижеше за конюшните сутринта — нещо, от което не искаше да се откаже, дори след като Хенри бе наел трима коняря — докато Хенри прелистваше счетоводните книги в кабинета си. Всеки следобед избираха различна стая, която да оголят до основи, задача, която по принцип се даваше на прислугата, но когато Маргарет отбеляза, че това било „тяхната проклета къща“ и за пръв път Хенри видя логика в аргумента ѝ. През нощите преди вечеря винаги излизаха на разходка, обсъждайки свършените задачи или просто обикаляха безмълвно, удовлетворени от компанията на другия.

Бавно, но очевидно Хийтридж започна да възвръща част от великолепиеето си. Прозорците блестяха. Нови килими и картини бяха пристигнали с една от каретите. Полетата бяха обработени. Под наставлението на Маргарет две нови заграждения бяха добавени и се работеше по нов, по-голям хамбар, като всичко това се финансираше със средствата на Хенри, които беше спечелил от бизнес инвестицията си в чужбина. За жалост хазната на Хийтридж не беше толкова пълна, колкото трябваше.

На Хенри не му отне много време, за да разкрие дълбините на предателството на своя счетоводител. Ако съдеше по всички написани сметки, Питърсън бе ограбвал имението зад гърба им в продължение на години. Наскоро бе започнал да става достатъчно дързък, за да допуска очевидни грешки, като да взима всичките пари, които Хенри беше изпращал за Маргарет, вместо да ги източва малко по малко, както бе правил с предния херцог. Беше предателство на най-високо

равнище и Хенри все още не бе решил как да се справи с него. Знаеше, че Питърсън бе в Лондон, факт, до който беше стигнал благодарение на безбройните сметки, които се трупаха на името на Хенри.

Да не би Питърсън да го мислеше за глупак? Или просто вече му бе все едно дали ще го хванат? Може би, помисли си мрачно Хенри, счетоводителят го мислеше за толкова невеж и глупав, колкото баща му. Ако наистина бе така, значи бе допуснал грешка, която съвсем скоро щеше да му струва много скъпо.

Смачквайки листа с изчисления, които сумираха общите загуби на Хийтридж през последната година, Хенри захвърли хартията през рамо с отвращение и прекоси стаята, за да погледне през прозореца.

Не беше избрал тази стая за свой кабинет случайно. Беше единствената на първия етаж, която гледаше към конюшните. Оттук имаше ясна гледка към загражденията, конюшните и конете, както и червенокосата палавница, която се грижеше за тях.

Една усмивка се появи неочаквано на устните му, когато си спомни какво се бе разиграло вчера точно пред този прозорец.

Три пъти градинарят бе изпадал в пристъпи, задето лалетата му биваха изяддени от косматия звяр, който Маргарет толкова наивно наричаше кон. Хенри бе наблюдавал от безопасните предели на кабинета си как градинарят погна впрегнатата кобила с метла, след като бе открил, че си беше похапвала от току-що засадената градинка. Като мама мечка закриляща мечето си Маргарет се бе появила от нищото, и въпреки че Хенри не бе чул разпалените думи, разменени между двамата, без да пита знаеше кой бе излязъл като победител от спора.

Жената беше като пъзел. Пъзел, който му доставяше удоволствие да нарежда. Възбуждаше го, ядосваше го и го очароваше — често в рамките на няколко часа. Всяка разумна мисъл го напускаше, когато тя влезеше в стаята. Можеше да предизвика самообладанието му с един хаплив коментар... а слабините му — без да каже и дума.

И все пак, въпреки закачливите си шеги, флиртуващите погледи и неоспоримият огън, който гореше помежду им, всяка нощ Маргарет лягаше в своята спалня, а Хенри в неговата. През тънките стени можеше да чуе как заключва вратата и оставаше буден с часове, вирайки се в тавана, докато ароматът на лавандуловия ѝ парфюм се

носеше из въздуха, подтиквайки го към лудостта, когато всяка вечер заспиваше с празни обятия и болезнена възбуда.

Беше го дарила със смеха си и светлината си, но все още имаше част от нея, която съдържаше. Част, до която не можеше да се докосне.

Едно плахо почукване се дочу от вратата, прекъсвайки мислите на Хенри.

— Влез — каза той, без да се обръща.

Една от новите прислужници, младо момиче със светлокестенява коса и чипо носле отвори вратата няколко инча.

— Ваша Светлост? — каза тя.

— Да, какво има? — попита той, след като погледна нетърпеливо към джобния си часовник. Как не бе забелязал времето? Минаваше единадесет и половина. Трябваше да се срещне с Маргарет пред салона преди един час. Отивайки до бюрото си, нахлузи тъмнозеления си жакет, което беше оставил на стола, и разсеяно пристегна шалчето си. Жена му мразеше, когато някой закъсняваше за нещо. Нямахше да е много доволна. Може би трябваше да се спре до кухнята, за да й вземе сладкиш или да й откъсне цвете от новата градина отпред, или дори...

— Ваша Светлост?

Хенри погледна към прислужницата с леко намръщено изражение.

— Какво искаш?

Поглеждайки настрана, тя промърмори нещо под нос, което той не успя да разбере.

— Какво? Какво каза? Говори по-високо... ъъ... Анджела, нали така? — попита той. Маргарет се бе съгласила да наемат цял орляк от нова прислуга, само ако той научеше имената им. Беше изключително необичайно условие, което Хенри правеше всичко по силите си да изпълни.

Анджела се заигра нервно с колосаната яка на униформата си и каза:

— Помолихте ме да държа под око херцогинята, Ваша Светлост, особено ако излезеше някъде без надзор и... е...

— И какво? — попита той остро.

Очите на Анджела се напълниха със сълзи.

— Тя взе онзи лош жребец, Ваша Светлост. Онзи, за който казахте никой да не го доближава. Пити се опита да я спре, но тя не го

послуша и една сърна изскочи отнякъде и лейди Маргарет падна...

Хенри не изчака прислужницата да приключи. Втурна се покрай нея и хукна към конюшната.

Последното нещо, което си спомняше Маргарет, бе как бе помолила Финеган за един лек галоп. След което имаше някакво кафяво петно и страшно изцвилване, а тя се бе събудила на земята, наобиколена от хора, които се суетяха около нея.

— Какво се случи? — попита немощно.

— Този ужасен звяр ви изхвърли, това стана! — каза пискливо един от новите коняри. Държеше шапката си в ръце и я извиваше така, сякаш изцеждаше стар парцал — Беше сърна, милейди. Подплаши го и вие полетяхте във въздуха като чувал с картофи.

Маргарет се чувстваше като чувал с картофи. Повдигайки се внимателно, за да седне, тя опипа главата си, за да намери източника на болката. Когато пръстите ѝ се изцапаха с кръв, тя пребледня, но отказа да се паникьосва. Усещаше тялото си охлузено, въпреки че нищо не беше счупено, тъй като можеше да помръдне всеки крайник. Ако се измъкнеше от това падане само с цицина на главата, значи щеше да се счита за изключителна късметлийка.

— Пити, бъди така добър да донесеш една кофа със студена вода от кухнята. Прясна и чиста, ако обичаш. И някой виждал ли е Финеган? Не искам да стигне до пътя. Клетото животно не беше виновно. Сигурна тази сърна...

— Маргарет? Маргарет! Къде си?

О, майчице. Беше Хенри, който въобще не звучеше доволен, което значеше, че някой сигурно му беше казал за случилото се. Маргарет присви очи към слугите над нея и всички те имаха дързостта да извърнат поглед.

— Страхливци — промърмори под нос.

— Анджела отиде да извика господаря — каза една от помощничките в кухнята, която бе видяла падането от къщата. — Тя е виновна.

Изсумтявайки раздражено, Маргарет махна с ръка.

— Връщайте се по местата си, освен ако не искате да ви се навикат и на вас.

Те се разпръснаха като мишки, оставяйки Маргарет да се изправи сама пред побеснелия си съпруг. Мръщейки се, тя се опита да се изправи, но ѝ се зави свят и реши, че тревата в крайна сметка не беше толкова лошо място за седене. Скръствайки крака при глезените и поставяйки ръце под главата си, Маргарет зачака Хенри да пристигне. Не му отне много време.

Появи се от конюшната като бик, със свити в юмруци ръце и разширяващи се ноздри. Можеше да каже точно в кой момент я беше забелязал, тъй като горната му устна се беше повдигнала в злобно ръмжене и беше забързал крачка в нейна посока, заставайки точно пред нея със стисната челюст и очи, присвити до две гневни, зелени цепки. Чакаше.

— Здрасти — каза тя немощно.

Тишина.

— Чаках те пред салона повече от час, знаеш ли? Много е нелюбезно да караш някой да те чака. Започват да му хрумват идеи, без да може да се спре — обясни отбранително, закривайки очите си от слънцето, така че да може да го види по-ясно.

Тишина.

— Всичко щеше да е наред, ако сърната не бе изскочила на храсталака. Хвана и двама ни неподготвени, нали разбираш, а Финеган не искаше да ме нарани.

Без да каже и дума Хенри се завъртя на петите си и тръгна към конюшните. Притеснена, Маргарет скочи на крака и закуца след него, викайки името му, но той не ѝ обърна внимание. На половината път към обора той рязко смени посоката си. Когато мина покрай нея в обратната посока, Маргарет се пресегна и хвана ръкава на жакета му.

— Чакай — проплака, — къде отиваш?

— Да взема пушка — отсеке той, измъквайки се от хватката ѝ.

— Ще... ще ме застреляш, задето яздох Финеган? — попита тя невярващо.

— Не, ще застрелям проклетия кон.

— Хенри! — ахна тя. — Казах ти, че вината не беше негова. Аз съм виновна, задето излязох да го яздя. Не трябваше да...

— Не, не трябваше! — извика той, обръщайки се, за да я погледне. — Но въпреки това го направи, защото ти си ти и не можеш да се промениш. Е, аз няма да го допусна, ясен ли съм?

— Няма да допуснеш кое? — попита Маргарет напълно обърквана.

— Няма да допусна да си рискуваш проклетия живот! — С две крачки прекоси разстоянието помежду им и я взе в обятията си. Раздруса я два пъти, от което усети как главата ѝ се замайва, но не беше нищо в сравнение с превъртанятията, които правеше сърцето ѝ. — Когато онази прислужница дойде и ми каза, че си паднала, помислих...

— Коя прислужница? — прекъсна го Маргарет.

— Какво?

— Коя прислужница, Хенри? Името, ако обичаш.

Той изскърца със зъби.

— Да му се не... Анджела, името ѝ е Анджела!

— Много добре — кимна Маргарет. — Можеш да продължиш.

— Господи, помогни ми, ще я убия — закле се мрачно.

— Не — каза Маргарет, като едвам сдържаше усмивката си, — няма. Сега продължи с това защо мислиш, че е добра идея да застреляш коня си. Първо, обаче, може ли да седнем? Малко ми се вие свят.

Хенри не я чу. Пресегна се, докосна нежно слепоочието ѝ и се втренчи в пръстите си, изцапани с кръв.

— Кървиш — каза глуповато.

— Да — съгласи се тя, — но няма нужда да се притесняваш.

— Кървиш — повтори той.

Маргарет се пресегна и хвана ръката му.

— Да, скъпи, вече го каза. Само лека драскотина, мисля, че май съм се ударила в желязното стреме, когато паднах, но наистина не е нещо, за което да се при...

— *Хейстингс!* — изрева Хенри толкова силно, че Маргарет потръпна. — *Хейстингс, идвай тук веднага!* Повикай лекаря!

Маргарет завъртя очи.

— Хенри, мисля, че е време да отбележа, че малко преиграваш. И преди съм падала от кон и без съмнение ще падам още за в бъдеще. Ако просто се успокоиш и ние...

— А ти — каза той, прекъсвайки я, — ти... ти трябва да лежиш! В легло! — Пренебрегвайки протестите ѝ, той я вдигна на ръце и измарширува към къщата, нагоре по стълбите и право в господарската спалня.

— Полудял си — ахна тя, когато той натика завивките под тялото ѝ, натрупа възглавници около главата ѝ и ѝ нареди да не мърда и мускулче, докато не се появи лекарят. Пренебрегвайки го напълно, Маргарет отметна завивките и се изправи, а очите ѝ блестяха опасно.

— Хенри, това е абсурдно! Знам, че си разстроен, задето яздих Финеган без позволение ти, за което наистина съжалявам, но ако продължаваш да се държиш така, не помагаш на никой.

С приведена глава и здраво стиснати зад гърба му ръце Хенри се извърна от прозореца, откъдето наблюдаваше за каретата на лекаря, и я погледна толкова яростно, че тя побърза да легне обратно в леглото и да дръпне завивките до брадичката си.

— Хенри — опита отново след няколко минути в напрегнато мълчание, — наистина съм добре. Цицина на главата и тук-там някоя синка или драскотинка. Ако само ми позволиш да взема гореща вана, съм сигурна, че ще се почувствам по-добре момен...

— *Можеше да умреш!* — извика той.

Слисана Маргарет изпусна завивките.

— О, Хенри, не — каза тя, когато най-накрая разбра. Не ѝ беше ядосан, задето беше яздил Финеган. Беше ядосан, защото се страхуваше да не я изгуби. Чувство на мека топлина се зароди в гърдите на Маргарет и плъзна по цялото ѝ тяло. Тя се усмихна, което само провокира гневът на Хенри да достигне нови измерения.

— Ти, малка глупачке — просъска. — Можеше да си потрошиш кокалите!

— Щеше ли това да те разстрои? — попита колебливо.

Хенри зяпна насреца ѝ.

— Дали щеше... *Разбира се*, че щеше да ме разстрои! Та ти си ми съпруга и аз... ти си ми съпруга, Маргарет, и от сега нататък ти забранявам да си рискуваш живота! Чу ли ме? Забранявам ти! — Очите му се присвиха подозрително. — Защо се усмихваш? Да не е заради раната на главата ти. Сигурно имаш мозъчно сътресение. Да му се не види, къде е този безполезен доктор? Хейстингс! Хейстингс, *ела тук веднага!*

Когато най-накрая докторът пристигна, той ѝ предписа лауданум и две седмици почивка в леглото. Тя отказа лауданума и се съгласи на

три дни почивка, на което лекарят се съгласи при условие, че повече не го викаха да се разправя с „тази“ жена.

Хенри, който беше наблюдавал как двамата спореха от единия ъгъл на леглото, не се намеси в полза на доктора. Просто сложи лауданум в чая на Маргарет след като лекарят си замина и държа ръката ѝ, докато се унасяше.

— Хенри? — каза тя със затворени очи и умерено дишане.

— Да, скъпа?

— Няма да... застреляш... Фин, нали?

Привеждайки се напред, той я целуна нежно по челото, точно под превръзката, която беше сложил лекарят.

— Не, няма — отвърна той.

Една линия от притеснение се появи между веждите ѝ.

— Обещавах ли? — прошепна.

— Да — отвърна той, само леко раздразнен, че жена му се бореше срещу действието на опиата, само за да се увери, че конят, който я беше изхвърлил, беше в безопасност. — Говорех под влиянието на гнева. Но никога повече не ме плаши така, чу ли ме, Маргарет?

Устните ѝ се извиха.

— Не заради зестрата ми — каза тя.

Думите ѝ нямаха никакъв смисъл според Хенри, което означаваше, че лауданумът най-накрая започваше да действа.

— Не заради зестрата ти — съгласи се той.

— Хенри?

— Заспивай, Маргарет — каза строго. — Все още ще съм тук, когато се събудиш на сутринта.

— Наистина ли?

— Ще остана тук цяла нощ — изрече той. Изглежда това бе уверението, от което се нуждаеше, тъй като въздъхна тихо и най-накрая заспа, докато Хенри, както беше обещал, остана до леглото ѝ до сутринта.

СЕДМА ГЛАВА

На третия ден от почивката си Маргарет беше готова да убие някого. Би предпочела да е съпруга ѝ, но наистина всеки би свършил работа. Хейстингс, който я вардеше като ястреб и вдигаше аларма само даже да погледнеше към вратата. Анджела, клетото девойче, което избухваше в сълзи всеки път, щом влезеше да сменя чаршафите. Дори конярчето Пити, който успяваше да я разгневи даже без да влиза в спалнята ѝ. Беше принудена да наблюдава през прозореца със свити в юмруци ръце от раздражение как подкарваше любимата ѝ Попи направо към полето, без да ѝ позволи даже да си гризне от моравата.

За жена, която беше свикнала да прави всичко сама, да бъде затворена на едно място, докато всички ѝ слугуваха, беше същинско мъчение. За жалост никой друг не го виждаше по този начин. Даже имаха наглостта да твърдят, че тя била проблемната! Устната на Маргарет се изви в отвращение, когато остави настрана книгата, която се беше насилвала да прочете през последните два дена. Ако в най-скоро време не излезеше от тази стая, нямаше да отговаря за действията си.

Погледна от мястото си в очакване, когато дочу, че дръжката на вратата се завърта, само за да се намръщи, когато видя кой е и да вземе отново книгата.

— Как се чувстваш днес? — попита учтиво Хенри.

Беше, отбеляза Маргарет като погледна скришом над книгата си, облечен в най-изисканите си дрехи за езда. Светлобежови бричове обгръщаха краката му на точните места, а пурпурния му жакет, което пасваше идеално на широките му рамене, беше закопчано догоре. Дори високите му кожени ботуши бяха излъскани до блясък, което моментално възбуди любопитството на Маргарет. Затваряйки книгата рязко, тя попита мрачно.

— И къде точно ще ходиш днес? На лов за лисици ли?

— Точно така — отвърна той, като се ухили широко.

Устата на Маргарет се отвори широко.

— Не би посмял. О, вземи ме с теб. Чувствам се прекрасно — замоли тя. — Повече от чудесно. Ако остана тук заключена и секунда още, ще полудея!

Хенри мина покрай нея, за да седне в края на леглото. Със скръстени ръце започна да потраква с ботуша си по пода.

— По нарежданията на лекаря...

— Нарежданията на лекаря могат да вървят по дяволите!

Той повдигна една вежда.

— ... почивката ти в леглото приключи днес.

— Винаги съм смятала, че е един мил, мил човечец.

Усмивката на Хенри се разшири, но той бе достатъчно мъдър да не се засмее.

— Трябва да отида до Лондон за две седмици. Щях да те питам дали искаш да ме придружиш.

Ако Хенри я бе попитал дали иска да отиде с него в Лондон преди седмица, щеше да му откаже незабавно, но след три дена в правене на нищо друго, освен взирание в тавана, посещение до града ѝ звучеше направо превъзходно.

— Ще дойда — реши веднага. — Кога заминаваме?

— Веднага щом си готова.

Маргарет погледна надолу към семплата си синя рокля и се намръщи.

— Ще трябва да се преоблека и да си приготвя багажа.

Хенри се изправи. Прекоси стаята и нежно я целуна по бузата — нещо, което правеше доста често, откакто се беше събудила на сутринта след инцидента.

— Изглеждаш прелестно и така — промърмори. — А аз наредих на Анджеला да ти опакова нещата още снощи.

— С... снощи? — повтори Маргарет, надявайки се, че не бе забелязал лекото заекване в гласа ѝ. Погубваше я, когато ѝ правеше комплименти просто ей така, или когато я докосваше нежно, както правеше в момента, прокарайки пръстите си през косата ѝ, без даже да осъзнава. Нещо между тях се бе променило през последните няколко дена, нещо, което Маргарет не можеше да обясни, но определено ѝ харесваше.

Хенри беше... омекнал, реши тя. Беше станал по-нежен. По-мил. Беше се отнасял с нея като с кралица през дните ѝ на почивка,

затрупвайки я с подаръци, много от които шоколадови, които в крайна сметка беше започнала да отказва, заявявайки, че ще стане твърде дебела, на което той бе отвърнал, че е перфектна без значение външния ѝ вид.

Тя трябваше да е извън себе си от радост. Все пак не всеки ден съпругът ѝ беше толкова любящ и загрижен. И въпреки това... въпреки това, имаше липсващо парченце като от пъзел. Не можеше да го опише как изглежда. Можеше единствено да го усети.

— Маргарет, готова ли си? — попита Хенри, прекъсвайки мислите ѝ.

Поставяйки усмивка на лицето си, тя кимна и се изправи на крака.

— Да. Напълно.

— Добре ли си? — заинтересува се той, като се вгледа в нея по отблизо. — Изглеждаш някак... странно. Ако не се чувстваш добре, мога да отложам пътуването. Да отидем другата седмица, когато се почувстваш по-добре. Нека само да повикам Хейстингс и да му кажа да отпрати каретата.

— Не, не — възрази тя, като постави ръка на гърдите си. — Добре съм, заклевам се.

Хенри се намръщи.

— Ако си сигурна...

— Абсолютно — отвърна лъчезарно.

Все още съмняващ се, Хенри протегна ръката си безмълвно. Тя я хвана и заедно се отправиха към каретата отвън.

През първата седмица в Лондон бе валяло като из ведро. Хенри можеше да каже по мрачното изражение на Маргарет, че фактът да бъде затворена в градската им къща я подлудяваше, но тя не се оплака, а той направи всичко възможно, за да я разсейва с игри на шах и четене пред камината късно през нощите.

Не ѝ беше казал за истинската причина, поради която бе решил да дойдат в Лондон, а тя бе да открие Питърсън. Преди около месец счетоводителят беше изчезнал вдън земя. Хенри бе наел най-добрите детективи, които можеха да се наемат с пари, и когато те не бяха открили и следа, той реши сам да се заеме с въпроса.

След като три пъти беше стигал до задънена улица, беше почти готов да си признае, че е бил изключително арогантен да си мисли, че ще успее със задача, с която не бяха се справили и обучени детективи. Питърсън бе изчезнал като невестулка, скрила се под земята. Дали все още бе в Лондон предстоеше да се разбере, но нещо в Хенри му подсказваше, че все още беше някъде там.

Извади часовника от джоба на жилетката си и погледна надолу, за да види колко е часа. Десет и петнадесет. Той въздъхна и раздвижи схванатите мускули на врата и раменете си. Още един ден бе минал без отговори. Още една нощ, която щеше да прекара сам.

Безумно се бе надявал, че промяната на средата ще да запали искрата, от която двамата с Маргарет се нуждаеха, за да възпламенят огньовете, които ги изгаряха. И все пак всяка вечер тя му пожелаваше лека нощ и се оттегляше в стаята си, заключвайки вратата след себе си, отблъсквайки го, докато не дойдеше сутринта и не запееха старата песен на нов глас.

Направо се вбесяваше, когато чуеше превъртането на ключа всяка нощ. Наистина ли си мислеше, че ще я вземе насила? Беше обмислял да разбие вратата, само за да докаже, че може, но бързо бе решил, че това никак нямаше да помогне, освен да разпали гнева ѝ, а това определено не искаше да се случва. Съпругата му беше ужасяваща, когато се ядосаше, но, по дяволите, беше му омръзнало да стъпва на пръсти в собствената си къща.

С неспокойни мисли и мрачно настроение, Хенри се изправи от бюрото и закрачи нагоре по стълбите. Преди даже да бе решил какво всъщност да направи, вече беше застанал пред вратата ѝ и думкаше с юмрук толкова силно, че можеше да събуди и мъртвите. Дочу изскърцването на матрака, а след това стъпки от боси крака. Ключът се завъртя и вратата се отвори.

— Хенри? — каза Маргарет, а на лицето ѝ бе изписана тревога. — Наред ли е всичко? Какво правиш?

Той се вгледа в разрошените огнени къдрици, които се разстилаха по раменете ѝ и тясната нощница с цвят на слонова кост. С ниско ръмжене той нахлу в стаята и затвори вратата след себе си, обливайки помещението в мрак.

— Какво, небеса...? — възкликна Маргарет. — Хенри, какво се е случило? Какво прав... умф!

Той я прекъсна с целувка. Дори без светлина, която да го напътства, я беше открил с допир. Придърпа я плътно към себе си, увивайки една ръка около кръста ѝ, докато другата задържа деликатната извивка на брадичката ѝ, сякаш бе направена от стъкло. Смътно беше усетил малките ѝ юмручета да го удрят по гърдите, а босите ѝ крака да го ритат в пищялите. Проклинайки яростно, той се отдръпна задъхан и ужасно възбуден.

— Да не си полудял? — просъска Маргарет.

Той се засмя горчиво в отговор.

— Полудях много отдавна. Всяка секунда, всеки час, всяка нощ, която не съм в теб, е пропиляна. — Дочу тихото ѝ изненадано ахване от похотливостта му, затова той продължи смело напред, без да се интересува повече от последствията, тъй като не можеха да са поужасни от ада, в който вече гореше.

— Искам да бъда с теб, Маргарет. Да усетя нежната ти, гола кожа да се плъзга по моята. Искам да те докосна на всички места, които копнееш да бъдат докоснати. Да се извиваш под мен и да шептиш името ми, докато свършваш.

— Е — каза Маргарет след дълго мълчание с треперещ, но въпреки това непоколебим тон, — трябваше само да кажеш.

Хенри се чувстваше така, сякаш го бяха ритнали в слънчевия сплит. Пресегна се към нея слепешката и двамата паднаха върху леглото. Устните им се докоснаха, а езиците им се вплетоха. Изпиваше я жадно, докато ръцете му обхождаха тялото, плъзгайки се лесно под ръба на нощницата ѝ, за да докоснат пламналата ѝ кожа.

Маргарет простена и замята глава, щом палецът му погали зърното ѝ. А когато щипна чувствителното връхче с пръстите си, тя извика и се изви към него, търкайки бедрата си в неговите.

— Вдигни ръце — задъха се той, и когато тя го направи, той разкъса нощницата ѝ с дивашко ръмжене. Захвърли я на пода и скоро ризата му и панталоните му паднаха отгоре ѝ. И двамата се завъртяха голи в леглото, първо той отгоре, а след това тя, като нито един не искаше да предаде контрола на другия.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и дръпнаха назад, разкривайки тънката ѝ шия. Той засмука жадно кожата, проправяйки си път надолу, докато устните му не откриха гърдите ѝ, а езикът му не

се завъртя ненаситно около зърната ѝ, карайки я да мърка от удоволствие.

Пъргава като котка тя се завъртя настрани, след което го възседна, поставяйки дългите си крака от двете страни на бедрата му и остави косата си да се плъзга по гърдите му, докато се заемаше с него. Той простена, когато ноктите ѝ се плъзнаха по гърдите му и въздъхна от удоволствие, когато успокои драскотините с език.

Тялото на Хенри гореше и всяка негова мисъл беше свързана с нея. Допирът ѝ го изгаряше отвътре, карайки го да копнее по нещо, което не бе изпитвал досега, и което не можеше да назове. Хващайки раменете ѝ, той я обърна отново. Пръстите му навлизаха, галеха и докосваха сърцевината ѝ. Тя се гърчеше от екстаз, а той я понасяше по-нависоко и по-нависоко, докато най-накрая с тих стон не стигна до кулминацията.

Ръцете му обхванаха лицето ѝ, когато влезе бавно в нея, разконцентрирайки я от неизбежната болка с нежни думи и леки, порочни целувки. Тя потръпна под него, затвори очи, а тялото ѝ се скова.

— Маргарет, погледни ме — настоя той с дрезгав глас от желанието и усилието, което полагаше, за да се въздържи.

Очите ѝ се отвориха. Тя се втренчи в него със сините си очи, в които се завихряха неизказани емоции и той започна да се дави в дълбините им, заплепен като моряк от сирена. Тя прошепна името му и го довърши.

Хенри навлезе целия и тя ахна, но не проплака. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му, издълбавайки бразди, който не усещаше от вълните на удоволствието, които се разбиваха в тялото му, помитайки го като вихрушка.

Един тласък. Два, три. Заедно те се понесоха до ръба на скалата и изричайки имената си, се зареяха сляпо отвъд нея.

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин Жозефин и Грейс бяха дошли да я посетят. Маргарет ги посрещна на входната врата и моментално ги подкани да влязат в приемната, където се разположиха наред чистите мебели и проговориха заедно.

— Кога дойде в Лондон...

— Къде е Хенри и кога...

— Ще ходите ли на бала на лейди Девъншир...

И трите се засмяха. Жозефин се успокои първа. Свали шапката си и я остави до нея, след което се приведе напред и каза:

— Давай ти първа, Маргарет. И нека да започнем с причината, поради която буквално искриш от глава до пети.

— Не искря — отвърна Маргарет.

Грейс килна глава и загледа приятелката си през присвити очи.

— Определено има някакъв блясък — констатира след кратка пауза. — Виж, Жоси! Изчерви се. Ти се изчерви.

— Само защото тук е твърде горещо — защити се Маргарет. Скачайки на крака, отиде до махагоновия шкаф в ъгъла на стаята и взе едно ветрило от рафтовете. Разтваряйки го, тя го размаха ожесточено пред лицето си, развявайки червените си къдрици като ореол около главата си.

— Това няма нищо общо със съпруга ти, нали? — попита Жозефин, повдигайки едната си вежда.

Маргарет се намръщи. Ако знаеше, че приятелките ѝ възнамеряваха да я подложат на инквизиция, никога нямаше да ги покани на сутрешен чай. Сядайки до Грейс — по-малкото зло от двете, що се касаеше до нея — тя затвори ветрилото си и погледна Жозефин строго.

— Ако искаш да знаеш, ти, дърта клюкарке, моето въображаемо „искрене“, както го нарече ти, може и да има нещо общо със съпруга ми. Но това е всичко, което ще ти кажа по този въпрос — каза превзето.

— Оф, хайде — Жозефин размаха ръка във въздуха, — никак не разбираш от забава. Ами ти, Грейс? Ти грееш ли?

— Аз? — възкликна най-младата жена изненадано. — Та аз още не съм омъжена даже!

— Това определено не спря мен — отвърна Жозефин.

— Тогава или сега? — Попита многозначително Маргарет.

Жозефин повдигна рамене в небрежен жест.

— Да, е не всички от нас са влюбени в мъжете си.

— Откъде знаеш, че аз съм влюбена в Хенри? — попита Маргарет любопитно. Беше ли толкова очевидно? По бузите ѝ плъзна руменина, когато се сети за случилото се през нощта... и тази сутрин... и отново след закуска. Когато бе научила, че Грейс и Жозефин не само бяха в Лондон, но и че щяха да минат да я видят, ѝ бяха били нужни цяла върволица от прислужнички, за да я приведат в приличен вид. Дори сега усещаше кожата си зачервена и влажна под облеклото си, и никакво количество пудра не бе успяла да скрие бледите охлузвания по шията ѝ, причинени от блуждаещите устни на Хенри. Проблемът се разреши с рокля с висока яка, но погледът на Жозефин разкриваше, че бе наясно защо бе избрала точно тази рокля за визитата им.

— Скъпа, изписано е на лицето ти. Радвам се за теб, наистина, но трябва да знаеш, че да обичаш съпруга си е изключението в бракове като нашите, не правилото.

Грейс изправи гръб и се намръщи.

— Аз обичам Стивън — заяви тя. — И двамата ще се оженим.

— Не ми напомняй — промърмори Жозефин.

Усетила приближаващата война, Маргарет побърза да вземе звънчето, за да нареди да приготвят чай. Поднесен им бе на сребърен поднос и налят в порцеланови чашки в синьо и бяло. Жените отпиваха внимателно, давайки време на мислите си да се подредят, и когато заговориха отново, темата за предстоящата сватба на Грейс беше разумно оставена настрана.

— Е, къде е възхитителният ти съпруг? — попита Жозефин, като разбърка още една бучка захар в чашката си.

— Тръгна сутринта по работа. Счетоводителят му го е крадял от доста време и...

— Оу, затова ли избяга със зестрата ти? — прекъсна я Грейс, повдигайки тъмните си вежди.

— Да, точно така.

— Добро оправдание, предполагам — отвърна Жозефин.

— Някой скоро да е имал вест от Катрин? — попита Маргарет, ловко сменяйки темата.

— Аз! — отвърна Грейс. — Тъкмо вчера получих писмо от нея. С Маркъс са решили да останат в провинцията с децата, докато мине Сезона.

Жозефин постави чашката си в чинийката и тя издрънча.

— Да останат в провинцията? — повтори, изглеждайки ужасена. — През целия Сезон? Без да идват до Лондон изобщо?

— Точно така — потвърди Грейс.

— Колко прекрасно за тях — каза Маргарет. Тя и Хенри вече обсъждаха кога ще напуснат града. Социалното им ниво ги задължаваше да присъстват на поне един бал, но след това веднага щяха да тръгнат за Хийтридж. Маргарет никога не бе видяла онзи чар, който виждаха приятелките ѝ в Лондон, а Хенри нямаше претенции. Щеше да я последва, беше ѝ казал тази сутрин, докато я държеше в обятията си, където и да отидеше. Беше иронично, несъмнено. В началото на лятото бе готова да даде всичко, за да напусне Хийтридж, а сега не искаше нищо повече от това да се върне там. Повдигна чашката към устните си в опит да скрие усмивката, която се появи на лицето ѝ. За жалост обаче, Жозефин не можеше да бъде заблудена толкова лесно.

Поглеждайки я проникателно, русата красавица каза:

— Ти ще останеш в Лондон, нали, Маргарет? Сезонът започва след по-малко от два месеца! Няма смисъл да се връщаш обратно в провинцията и после пак да идваш тук, ако питаш мен.

— Съжалявам — отвърна тя извинително, — но двамата с Хенри решихме да се върнем в Хийтридж в края на седмицата.

Изпускайки една дълбока и драматична въздишка, Жозефин се просна назад върху облегалката на диванчето и разпери ръце.

— Всички ме изоставяте — оплака се.

— Аз ще съм тук за Сезона — каза Грейс, изглеждайки само леко намусена, че я бяха забравили. — Макар да предполагам, че през по-голямата част от времето си ще бъда със Стивън. Много обича да

ходим на разходки през парка с каретата и миналата седмица отидохме на пикник — с майка, разбира се — в най-сладкото малко градче, недалеч от града. А седмицата преди това...

— Моля те — намеси се сухо Жозефин, — спести ми детайлите от перфектното си ухажване. Казвала съм ти хиляди пъти, Грейс — Лорд Мелбърн не е подходящ за теб. Той е упорит, арогантен, твърдоглав и твърде... твърде... е, ако искаш да знаеш, твърде е стар за теб!

— О, майчице! — промърмори Маргарет.

Сините очи на Грейс се разшириха.

— Какво каза? — издиша тя.

— Казах, че годеникът ти е упорит, арогантен, твърд...

— Е, поне ме обича! — проплака Грейс. В секундата, в която думите излязоха от устата ѝ, бузите ѝ пребледняха и тя съжали: — Жоси, съжалявам. Не исках да кажа...

— Че съпругът ми не ме обича? — довърши Жозефин. Усмивайки се мрачно, тя се изправи на крака и започна да завързва шапката си. — Не се притеснявай, скъпа. И аз не го обичам. Маргарет, опасявам се, че трябва да си тръгвам. Изведнъж не се почувствах добре.

Поглеждайки между Грейс, която изглеждаше така, сякаш щеше да се разреве всеки момент, и Жозефин, която имаше убийствено изражение, Маргарет стигна до извода, че визитата май беше към края си.

— Не се притеснявай — отвърна с пресилена бодрост. — Както казах вече, ще бъда в Лондон до края на седмицата. Това значи, че имаме още пет дена за наваксване.

Жозефин кимна, усмихна се почти незабележимо и излезе, без да поглежда назад. Притеснена, Грейс погледна към Маргарет.

— Мислиш ли, че ме мрази? — попита нещастно.

— Разбира се, че не — успокои я Маргарет. — Просто е разстроена. Знаеш каква е. Утре даже ще е забравила, че това се е случило.

— Наистина ли? — подсмръкна Грейс.

— Наистина — отвърна Маргарет — Сега не ми се иска да те пришпорвам или нещо подобно, но очаквам Хенри да се прибере всеки

момент и... — Тя провлече, несигурна как да завърши това определено изречение.

— И искаш да останете насаме — каза Грейс. — Разбирам. И на мен ми се иска да остана насаме със Стивън, но майка винаги е наоколо.

— Е, да, предполагам скоро няма да е.

— Скоро — съгласи се Грейс след кратка пауза. — Обичам го, нищо, че не е перфектен.

Една усмивка разтегли устните на Маргарет, когато се изправи, за да изпрати приятелката си.

— Нито един от тях не е, скъпа.

— Но ти нали си щастлива с Хенри сега?

— Ужасно щастлива — потвърди тя.

Двете жени се прегърнаха, целунаха се по бузите и се разделиха, след като си обещаха да се видят утре на обяд.

По-късно същия ден...

Маргарет се обърна по корем. Прокарвайки пръсти по гърдите на Хенри, тя започна да върти кръгчета около едното му зърно, наблюдавайки с възхищение как розовата кожа се втвърдява. Знаеше, благодарение на неестествено хлътналия му корем, че беше затаил дъх и с тихо подхилване тя легна по гръб и се загледа в тавана. Разпуснатата ѝ коса се разстилаше на къдрици по голите ѝ рамене и тя усети нежно подръпване, когато Хенри уви едно кичурче около ръката си. Беше се прибрал преди два часа и оттогава не бяха ставали от леглото.

— Хенри? — изрече колебливо.

— Хмм?

— Защо се ожени за мен? — Маргарет можеше да усети как всеки мускул по тялото ѝ се стяга, докато чакаше отговора му. Запита се от колко време беше копняла да зададе този въпрос? В продължение на месеци беше стоял на върха на езика ѝ — последната стена помежду им.

Хенри не се поколеба, преди да отвърне.

— Заради парите ти, разбира се. — Търкулвайки се на една страна, той се загледа в нея, плъзна поглед по чаршафа, който едва

прикриваше гърдите ѝ, след което го вдигна отново към лицето ѝ. — А ти защо се омъжи за мен?

— Защото майка ми искаше да се омъжа за херцог — призна откровено.

Една бегла усмивка се появи на устните му.

— И винаги ли правиш това, което ти каже майка ти? — прошепна дрезгаво, като се приведе напред да целуне голото ѝ рамо.

— Не, невинаги, но в този случай... Хенри, спри се! Това е сериозен разговор.

Той повдигна глава с въздишка и измъкна ръката си изпод чаршафа.

— Кое е сериозен разговор? Накъде биеш, дявол да го вземе? — попита той.

— Причините, поради които се оженихме — отвърна Маргарет.

— Мислех, че съм ти обяснил достатъчно подробно, любима моя. Ожених се за теб заради зестрата ти.

— Да, знам това — отвърна тя. — Но защо за мен?

Хенри се намръщи.

— Това подвеждаш въпрос ли е?

Тя поклати глава.

— Добре тогава. Ожених се за теб, защото ми изглеждаше достатъчно мила и кротка. Перфектната съпруга, която да върти домакинството и да се грижи за децата ми — отвърна той, като я наблюдаваше отблизо.

— Но аз не съм нито едно от тези неща! — проплака Маргарет, като внезапно се чувстваше на ръба да заплаче.

— Точно. Ожених се за теб заради жената, която мислех, че си, но те обичам заради жената, която си в действителност.

— Ти... ти ме обичаш? — подсмръкна тя.

— Ама, разбира се, че те обичам, аз... Маргарет, плачеш ли?

Тя покри лицето си с ръце и му обърна гръб.

— Не — отвърна тя с приглушен глас. Хенри я обичаше. Усмихна се през сълзи и още по-широко, когато усети ръката му да се увива около ребрата ѝ и да я притегля към тялото си.

— Ти, глупаво пате — каза той любящо, като зарови глава в косата ѝ. — Обичам те от момента, в който запрати онази чиния по главата ми.

Тя се засмя пресипнало.

— Лъжец — обвини го тя, сръчквайки го с лакът.

— Е, може и да не бях разбрал, че те обичам точно в този момент... но беше така. Оженихме се един за друг поради грешни причини, мила моя Маги. И все пак как това би трябвало да има значение, като се обичаме заради всички правилни? Ела тук — каза той дрезгаво и тя изписка, когато я придърпа отгоре си, а след това я притисна под тялото си.

— Ето — прошепна той, усмихвайки й се дяволито. — Имам те точно там, където искам да си. Сега няма да можете да избягате от мен, лейди Уинтър.

Поглеждайки нагоре към съпруга си, виждайки любовта в очите му, която съвпаднаше с тази в сърцето й, Маргарет можа да каже само едно:

— А защо и да го правя?

ЕПИЛОГ

За втората си сватба булката бе облечена в синьо. Роклята се спускаше надолу по тялото ѝ като водопад от мека коприна и шифон, докато вървеше по розовите листенца към съпруга си. Той пое ръцете ѝ, когато стигна до него, повдигна ги към устните си и целуна всеки пръст поотделно, докато булката се изчерви и се опита да не завърти очи от нелепия жест.

— Изглеждат перфектно заедно, нали? — каза Катрин нежно. Застанала само на няколко крачки от Маргарет и Хенри, които повтаряха клетвите си за втори път, тя се облегна на съпруга си, който моментално я обгърна с едната си ръка през кръста и я придърпа към себе си.

— Перфектно — съгласи се Маркъс, преди да попита: — Чия беше идеята да подновят клетвите си?

— Идеята да имат втора церемония, на която не е пиан като мотика, беше на Хенри, въпреки че Маргарет беше тази, която искаше да се проведе на открито. Нещо свързано с разговора ѝ с някаква овца... — каза Жозефин зад него. Пристъпвайки напред, блондинката хвърли един остър поглед назад, където стоеше собствения ѝ съпруг. Неизказаното послание беше ясно: стой си там. Кимвайки с глава и усмихвайки се бегло, Траверсън изчезна в малката тълпа от гости и Жозефин въздъхна облекчено.

Въпреки че бе омъжена вече от две години, рядко се появяваше на социални събития с Траверсън. Днес обаче беше неизбежно, тъй като и двамата бяха поканени в Хийтридж, а последното нещо, което искаше Жозефин, бе да разочарова Маргарет. И все пак беше толкова ужасно странно да бъде под един покрив, или както бе в случая — на едно поле, заедно със съпруга си. За пръв път не знаеше какво да прави или да каже. Усещаше погледа му върху себе си, но всеки път щом се обърнеше тайничко през рамо, той гледаше нанякъде другаде. Небето. Дърветата. Покривът на имението, който едва се забелязваше от другия край на полето. Мъжът имаше заинтересоваността на бълха. Главата

му винаги витаеше из облаците и мислеше за нови идеи и изобретения. Това бе една от многото причини, поради които бракът им бе обречен от самото начало.

— Оу, виж, ще се целунат — въздъхна Катрин, връщайки вниманието на Жозефин към върха на хълма.

Тя наблюдаваше с усмивка на лицето си как Маргарет застана на пръсти, хвърли се в ръцете на съпруга си и го зацелува с изгаряща страст.

Гостите запляскаха учтиво, докато Жозефин и Катрин подсвирнаха одобрително.

— Къде е Грейс? — просъска Катрин, когато благопожеланията притихнаха до приятно жужене от гласове и сватбеното празненство се приготвяше да се премести в имението, където бяха разпънати големи шатри, пригодени за вечеря и танци.

Осъзнавайки чак сега, че приятелката ѝ наистина беше изчезнала, Жозефин огледа набързо тълпата. Много от лицата бяха познати — само близки приятели и семействата бяха поканени на интимното празненство — но Грейс не се виждаше сред тях.

— Беше тук по-рано — каза Катрин озадачена. — Видях я с лорд Мелбърн.

При самото споменаване на годеника на Грейс Жозефин стисна устни и присви очи.

— Без съмнение я е накарал да пропусне церемонията — предположи мрачно.

Катрин цъкна с език и скри усмивката си с ръка. Не беше тайна, че Жозефин ненавиждаше годеника на Грейс. Самата тя бе омекнала към мъжа и тайно мислеше, че ще бъде перфектен за Грейс, въпреки че никога нямаше да посмее да го изрече в присъствието на Жозефин.

Жозефин си беше наумила, че двамата не си подхождат, и беше твърдо решена да ги раздели преди сватбата. Засега не бе пожънала успех, отчасти защото Грейс беше лудо влюбена в годеника си и не мислеше за нищо друго, и отчасти защото лорд Мелбърн беше учудващо закрилнически настроен към младата си годеница. Два пъти беше осуетявал зле прикритите опити на Жозефин да ги раздели. Катрин можеше само да се надява, че няма да има трети.

— Вероятно просто е огладняла и е отишла до имението, за да хапне нещо — предположи тя.

— Вероятно — каза Жозефин неохотно.

— Ще тръгваме ли, дами? — прекъсна ги Маркъс. Подавайки лакът на жена си, а след това и на Жозефин, той ги съпроводи надолу по хълма до първата шатра, където имаше десет различни по големина маси. Върху белите покривки имаше запалени свещи и вази, пълни с диви цветя, които придаваха мека и уютна атмосфера. Маркъс откъсна една маргаритка от букетите и я сложи зад ухото на съпругата си. Катрин постави длан на гърдите му и му се усмихна, изгубена в сивите му очи. Зад тях се дочу тих шепот, когато Жозефин прочисти гърло и измърмори, че ще отиде да потърси Грейс.

С угасваща усмивка Катрин наблюдаваше как приятелката ѝ се отдалечава.

— Мислиш ли, че някога ще е щастлива? — попита тъжно съпруга си.

— На мен ми изглежда достатъчно щастлива — отвърна Маркъс, леко изненадан от въпроса.

— Не — каза Катрин, поклащайки глава, — не може да е щастлива, докато не намери истинската любов.

— Но нали е омъжена? — попита той.

— Да, за лорд Гейтс. Беше уреден брак обаче. Не вярвам някой от двамата да го е желал.

Маркъс свъси вежди.

— Лорд Гейтс... граф Фарли? Бил съм на лов с него. Хич не го бива с язденето, но ми се стори приятен човек. Не знаех, че са женени. Ако наистина е така, тогава защо Жозефин постоянно е с други...

Катрин го прекъсна, като притисна пръст към устните му.

— Да не си казал и дума повече — нареди му строго. Дори да беше известно на цялото общество, че Жозефин бе спала извън брачното си ложе повече от няколко пъти, Катрин нямаше да допусне мъжът ѝ да разпространява подобни клюки. Не одобряваше публичните афери на приятелката си, въпреки че разбираше подбудите ѝ, тъй като и самата тя някога бе обвинявана в същото похотливо поведение. Годиците, прекарани в самота, можеха да подтикнат човек към какво ли не. Явно беше лош късмет, че този човек се бе оказал Жозефин.

— Мисля, че вдигат тост — каза Маркъс, нетърпелив да смени темата.

— О, скъпи, виждал ли си Грейс? С Жозефин я търсихме навсякъде. Знам, че не би искала да пропусне тоста — изрече притеснено Катрин.

— Лорд Мелбърн я заведе до конюшните преди половин час, за да ѝ покаже някакъв кон, който Маргарет ѝ казал, че ще може да язди, без да падне. Прети или Попи, нещо от този род. — Маркъс мигна на съпругата си, а устните му се извиха в порочна усмивка. — Не ми се мисли какво правят най-вероятно.

— Оу! — възкликна Катрин, а бузите ѝ почервеняха. — Само това ли ти е в главата?

— През повечето време — призна той. — Отиди да я намериш. Аз ще задържа тоста, докато се върнете.

— Видя ли накъде тръгна Жозефин? — попита тя през рамо.

— Натам — Маркъс посочи бегло наляво.

Следвайки насоката на мъжа си, Катрин откри Жозефин да похапва от огромна кошница с ягоди около масата с десерти.

— Маркъс каза, че е видял Грейс да върви към конюшните. Ще дойдеш ли да я повикаме?

— Разбира се — отвърна Жозефин. Лапвайки една цяла ягода в устата си, тя последва Катрин надолу по каменната пътека, която водеше до обора. Двете жени влязоха през двойните врати и спряха рязко от гледката, която ги посрещна.

Там, по средата на конюшната, с вдигнати до коленете поли и с долни гащи на показ, Грейс се беше качила на най-големия кон, който Катрин някога беше виждала.

— Божичко! — ахна тя.

— Грейс, какво, за бога, правиш? — проплака Жозефин. Крачейки гневно, тя се пресегна да отскубне юздите от ръцете на лорд Мелбърн, но той ги скри зад гърба си със застрашително изражение, преди да се е успяла да се добере до тях.

— Добре съм — изчурулика Грейс, пренебрегнала бурните реакции на приятелките си. — Стивън просто ме учеше как да яздя Попи. Не е ли прекрасна? И толкова добричка. Даже мисля, че няма да падна нито веднъж.

— Слизай веднага — настоя Жозефин.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа, но тостът ще започне всеки момент, а ти вече изпусна церемонията. — Катрин каза нежно.

— О, по дяволите — възкликна Грейс. — Сякаш току-що се качих. Беше ли хубава сватбата?

— Прекрасна — отвърна Катрин.

— Плака ли?

— Не, не съм плакала. Побързай, скъпа. Всички сигурно ни чакат.

Без да се замисли за безопасността си, Грейс праметна десния си крак през широкия гръб на Попи и се спусна към земята. Катрин изписка. Жозефин се затича напред с разтворени ръце, възнамерявайки да хване приятелката си, но беше избутана настрана от Стивън, който се втурна и хвана годеницата си, преди да е паднала.

Задържа я за момент към гърдите си, прошепна нещо в ухото ѝ, което я накара да се изкиска, пусна я на земята и излезе от конюшната, без да поглежда назад.

— Ох — каза Грейс с искрящи очи, — това беше прекрасно!

— Прекрасно? Можеше да се убиеш! Лорд Мелбърн не биваше да позволява да се впускаш в такива опасни занимания — намръщи се Жозефин.

— Глупости — отвърна Грейс. — Никога нямаше да ме остави да падна. Сега къде е този тост? Не искам да го изпускам. Мислите ли, че Маргарет ще ми е ядосана, задето пропуснах сватбата ѝ?

— Е, поне присъства на първата. Уважила си я веднъж. — каза Катрин.

Все още раздразнена от случилото се, Жозефин отпрати приятелките си, твърдейки, че ще ги настигне, след като прибере Попи. Старата кобила влезе охотно в клетката си, а тя затвори вратичката след нея и побърза да излезе навън, за да не изпусне тоста.

На половината път към шатрите Жозефин спря рязко, когато видя, че не е единствената, която се е отделила от празненството.

— Какво искаш? — попита грубо.

— Търсих те — отвърна съпругът ѝ.

Не за пръв път Жозефин забеляза, че Траверсън отново беше оставил косата си да порасне. Непокорните къдрици стигаха малко под раменете му в смесица от русо и кестеняво, които изглежда никога не бяха единствените оттънъци. Придаваха му буен външен вид, който контрастираше ярко със стегнатия ѝ кок и прилежната ѝ жълта рокля.

— Е, намери ме — каза тя.

— Какво правеше там? — попита той нежно.

Жозефин си пое рязко въздух.

— Ти какво мислиш? — сопна се тя. Беше уклончив отговор, какъвто не биваше да дава, но опреше ли до този мъж, просто не можеше да се спре. Ако — поне веднъж — и се бе опълчил и ѝ бе поискал сметка за презряното ѝ поведение, може би щяха и да имат шанс да разрешат проблемите помежду си, но не. Той беше мъж, който обичаше да се преструва, че нищо не се е случило. Мъж, който отбягваше всякакъв вид конфронтация. Той беше мечтател, помисли тя горчиво. Мечтател, който никога не се сети да я включи в мечтите си.

Нещо проблесна в дълбините на сивите му очи. Нещо непознато. Нещо мрачно. Но изчезна още преди да се е показало напълно, оставяйки Траверсън с обичайното си изражение на недоумение.

— Искаш ли да те придружа обратно до шатрите? — попита учтиво.

— На всяка цена — просъска Жозефин. Подавайки ръката си, тя едва го дочака да я хване, преди да закрачи напред към приема, влачейки го след себе си като парцалена кукла. Стигнаха до първата шатра точно когато Хенри се изправяше с чашата си в ръка и застанаха в задната част, за да не привличат вниманието.

— Бих искал да благодаря на всички вас, роднини и приятели, задето присъствахте на този специален ден — започна Хенри, а ясният му, плътен глас прогърмя отвъд тълпата. — Както всички знаете, това не е първият път, в който минавам под венчилото, но е първият, в който успях да стоя на краката си.

Няколко души се изкискаха, когато всички присъстващи се сетиха за падението на първата сватба. Застанала от дясната му страна Маргарет се усмихна леко, а очите ѝ заискряха с гордост.

Когато Хенри ѝ бе споменал за идеята си да направят втора сватба, всичко ѝ се бе сторило нелепо. Лошият спомен не може да се заличи с хубав, беше му казала, но сега, заобиколена от семейство и приятели, знаеше, че когато помислеше за сватбата си, щеше да се сеца за този момент. Когато помислеше за клетвите си, щеше да си спомня, че ги бе изрекла на мъж, който обичаше истински, и който я обичаше също толкова. А когато помислеше за брачната си нощ... устните на Маргарет се извиха нагоре. Е, със сигурност щеше да е по-запомняща се от първата.

— ... не съм предполагал, че ще намеря истинско щастие — продължи Хенри. — Когато през цялото време е било пред очите ми. Маги, ти си светлина в живота ми. Отвън и отвътре, ти ме правиш по-добър мъж. — Гласът му се беше снишил до дрезгав шепот и всички се преведоха напред в столовете си с очакващи изражения, но само Маргарет чу следващите му думи.

— Ще те обичам цяла вечност и един ден — промърмори той.
Както и стана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.